49-77

Akbaba

ESKİ GÜNLERİNİ TEKRAR YAŞAYACAK
DÖRT NALA KOŞACAK KIRAT!
ZEKİ

düşünmeyin

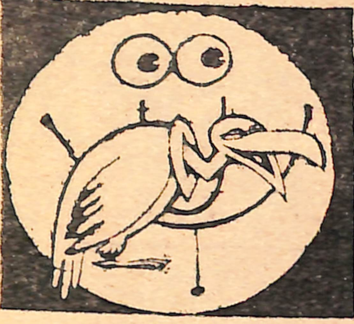

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Ak — 210

Akbaba

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ Yıl: 55 - Cilt: 32 - Sayı: 49 7.Aralık.1977

Destek arıyorsak..

BİR avuç ülke bizi desteklemiş Birleşmiş Milletler'de, ya da ayıp olmasın diye açık açık karşı çıkmamışlar. Gerisi, yüzün üstünde ülke, hemen hemen bütün dünya, aleyhimizdeki karara olumlu oy vermiş.

Bu adamlar ya bizi sevmiyor, çekemiyorlar, ya da derdimizi anlamıyorlar. Hangisi doğru olursa olsun, bugüne kadar tutturduğumuz yolda bir yanlış taraf var demektir.

Durumu düzeltmek için ne yapmalıyız?

Ajda Pekkan'ı Dışişleri Bakanlığına getirmek; Zeki Müren, Seyyal Taner, Bülent Ersoy, Orhan Gencebay ve Mine Mutlu gibi isimlerden güçlü bir elçiler ordusu oluşturup bunu diyâr-ı küfre salmak düşünülebilir.

Ama güncel dış pürüz Kıbrıs olduğuna göre, soruna bu noktadan yola çıkarak yaklaşmak gerekir.

Gâvurlar bize birçok başka nedenlerden kızıyorlarsa bile, en çok Kıbrıs yüzünden kızıyorlar.

«Alın,» diyebiliriz. «Askerlerimizi çekiyoruz. KTFD diye bir şey yoktur. Biz zaten 1974 temmuzunda adaya komşu ziyaretine gitmiştik.»

Bu yürümez. Dünya kamuoyunu kazanalım derken, Türk kamuoyu bir kaşık suda boğar adamı. Bunu geçin.

«Demek beğenmediniz ha?» diye silâha sarılıp Kıbrıs'ın tümünü işgal edebiliriz. Görüşmelere başlandığında, Yunanistan'a saldırmak tehdidiyle hem Amerikan ambargosundan kurtuluruz, hem de şımarık Rumlara iyi bir ders vermiş oluruz.

Şiddet şiddeti getirir derler. Üstelik bu biraz fazla peşin para gibi görünüyor. Bunu da geçelim.

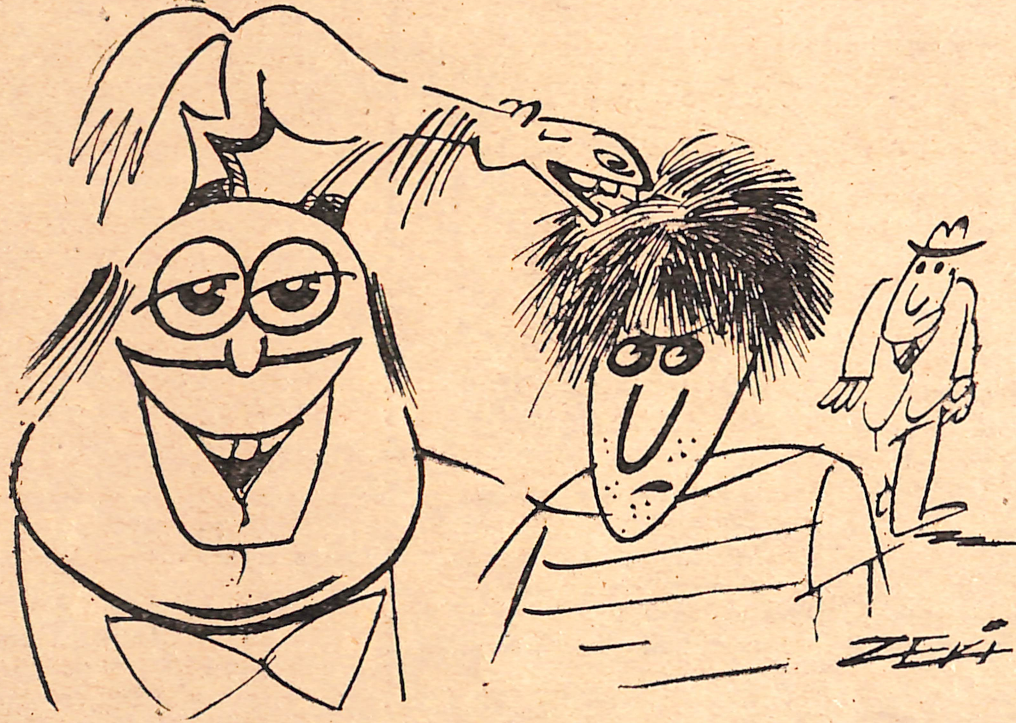
Yunanistan'la pazarlığa oturabiliriz. Deriz ki, «Yalancı dolma ve döner kebap sizin olsun, Amerika'da aleyhimize kulis faaliyeti yapmaktan vazgeçin.»

Kabul etmezlerse pazarlığa başka yönde sürdürürüz. «Ege adalarını bize verin, Kıbrıs'ı siz alın.»

«Kıbrıs'ı biz kendimize istemiyoruz,» diye savuştururlar önerimizi. «Kıbrıs Kıbrıslıların olsun diyoruz.»

«İyi ama,» deriz, «Kıbrıslı Rumlarla Kıbrıslı Türkler bir arada olunca hır çıkıyor. Daha doğrusu sizinkiler bizimkilere etmediklerini bırakmıyorlar.»

—Demirel, "Fakir fukaranın yanındayız" dedi—

Bedava traş!

«Amma da yaptınız!» diye karşılık gelir. «Asıl sizinkiler bizimkilere rahat vermiyorlar. İsterseniz bütün dünyaya soralım.»

Bu tartışma da bu noktada tıkanmış olur.

Çağlayangil kusursuz Fransızcasıyla BM'de konuşur:

«Kıbrıs'tan çıkarız çıkmasına ama, bir koşulumuz var. İsrail işgal ettiği Arap topraklarından çıksın önce.»

İlk ağızda Arapları ve üçüncü dünya ülkelerini kendi yanımıza çekecek görünen bir düşünce. Ama hemen ardından kargaşa başlayıverir.

İsrail Amerika'nın dostu. Amerika Yunanistan'ın dostu. Yunanistan üçüncü dünya ülkelerinin dostu. Üçüncü dünya ülkeleri Arapların dostu. Bundan Araplarla İsraillilerin dost olduğu sonucu çıkıyor. İnsanın kafası iyice karışıyor. Üstelik İsrail'in yaptığıyla bizim yaptığımızı ölçüştürmek, en az İsrail kadar suçlu olduğumuzu itiraf etmek sayılmaz mı?

«Birleşmiş Milletler de kim oluyormuş?» diye omuz silkmek var. «İstedikleri kararı alsınlar, takmayız.»

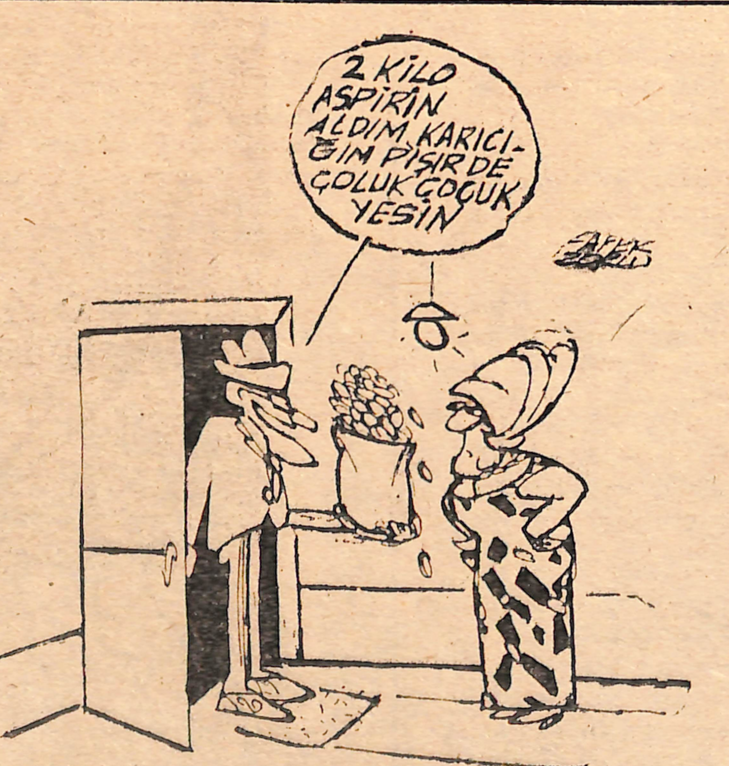
Bu da kendimizi büsbütün yalnızlığa itmekten başka bir şey olmaz.

Anlayacağınız, çözüm bulmak öyle kolay değil pek. Bundan sonra bu hükümeti eleştirirken daha insaflı olalım. Ya da en iyisi, hiç eleştirmeyelim.

İyi ama, diyeceksiniz şimdi, hiç değilse BM'de uğradığımız yenilgiyi zafer olarak göstermeye kalkışmasaydı!

Uzun etmeyin işte. O kadarcık kusur kadı kızında bile bulunur.

AKBABA

—Türkiye'de satılan en ucuz şey Aspirin—

SEÇ SEÇ AL...
BEĞENMEDİĞİNİ YERE ÇAL

Çalışır bunlar şimdi demeden gündüz gece. Haydi beyler adaylar kesmece. Seç seç al. Beğenmediğin olursa yere çal. Aday var kelle kulak yerinde, şişman. Onu seçenler olmaz pişman. Ham armutları bile kısa sürede oldurur. Koltuğunu dev cüssesile doldurur.

Beriki ince uzun. Belediyeye adımını atarsa, ucuzlar çayın, kahven, margarinin ve tuzun. Kara okkası beş kuruşa düşer kavunun ve de karpuzun.

Sağdaki çelimsizi seçersen aldanmazsın. Hem dünyada hem de ahrette yaya kalmazsın. Milliyet diye diye millete kül yutturur. Senin toto yatarken, o hep onüçü tutturur.

Solda duranı sanma, kelek, yolunu sapıttırmıştır felek. Elalem milyonlar yürütür, deveyi hamutu ile yutarken o çalar sadece dümbelek.

Haydi... coplusu, çivili sopalısı, takunyelisi, cinci hocalısı, ayağı karıncalısı da var.

Bas oyu, kullan ömür boyu.

LİDERLERE SORDUK:

SÜLEYMAN DEMİREL

— Gomanizleri, Maoizleri, bu arada yanlışlıkla Moizleri vaktında kurban eyledik. Sevaplarını da peyledik. Bunlar kurban sayılırsa başka ne yapsın bu kul? Tanrı eylesin kabul!

NECMEDDİN ERBAKAN

— Birer nutuk çektim. Konya ovasına kendi elcağızımla otuzüç fabrika ektim. Otuz üçte kordela kestik. Bayramdan önce biz, bu borcu ödedik.

ALPASLAN TÜRKEŞ

— Biz barış çağrısına devam ediyoruz. Kuzu ile kurt dost olsunlar diyoruz. Varsa suçu koyunun, bulandırıyorsa, kırmızı toz atıyorsa içine şehir suyunun keseriz, asarız. Bumu kaldı tasanız...

BÜLENT ECEVİT

— Tavşan kanı demli çay yetiyor bana. Gerek duymuyorum koça, kurbana. Evde bıçak bulabilirsem, Bozbeylinin yazdığı kitabın sayfalarını keseceğim. Belki de kan görmemek için, yine gizlice, İskandinav ülkelerine kaçacağım.

TURHAN FEYZİOĞLU

— Kırk milyon küsuru pahalılığın kurbanı ettiler. Ülkeyi mezbahaya benzettiler. Bizim Koçada seçimlerde ya Allah dediler, vurdular bıçak. Bilmem halimiz ne olacak!

FERRUH BOZBEYLİ

— Karşıt grupların verdikleri kurbandan, koça kuzuya kaldı mı sıra? Kurban sözünü duymak bile istemiyorum, bakmayın kusura.

BAŞBAKAN OLURSANIZ...

EMEKLİ VELİ GÖBEKLİ

Başbakan olunca mutlaka bişey mi yapmak lâzım «Karda yürü ama, izini belli etme!» der bizim berber Hazım. Kırk iki yıl, üç ay, onbeş gün daireye postu serdim, memuriyet verdim. Devletin parası kasada, uykunun en tatlısı resmi masada.

Ne hayali temeller atar, ne de muhalefeti haşlarım. Başımı koltuğa kor, şekerlemeye başlarım.

EV KADINI LEYLA GÖZLERİ ELÂ

Ayol, ben Başbakan olursam leylâ hanım hasedinden vallahi yerlere yayılır, düşer bayılır. Mahallenin yüz karasıdır, bayılmada tek numarasıdır.

İlk işim Anayasayı etmektir tebdil. Ana kelimesi kibarca değil. Muz bile usulü dairesinde soyulup yenilecek. İktidarım süresince o dalganın adına Anne Yasa denilecek.

Benim iktidar olmamla bitmez iş. Bizim beyde ne tırnak kaldı, ne de diş. Eşitlik sağlanmazsa silâhlar patlar, atılır taşlar. Anarşi dediğinde böyle başlar. Demokrasi tüm koşulları ile yürürlüğe geçmelidir. Beni o makama getirenler, bana uygun eşi de seçmelidir..

SIRT HAMALI SATILMIŞ KENARA ATILMIŞ

Ne diyon hemşerim Başbakan mı olmuşum? O ağır yükü de sırtıma mı sarmışım? Gözünü seveyim kıyman bana. Niyetin Satılmışı büsbütün götürtmek mi yabana?

Buz dolabı aldıysan yedince kata çıkarayım. Çamaşır makinesiynen Sirkeciden Taksime varayım. Emme say elimle sol kulağımı kaşıyamam. O belâlı yükü taşıyamam.

GEZMEZ AYIK AHMET PALABIYIK

Başbakan olunca, tamam mı? Her istediğimi yapamam mı? Ne demişler Abey, çuvaldızı kendine batır, başkasına da iğne. Ponguramımı açıklayayım eyice diğne.

Hırsızlık mı arttı? Anarşist yakanı tutupda mı darttı? Kimseyi kimseye mevlit lokması gibi yedirtmem. Asayişi koruyamadı dedirtmem.

Bak Abi, peşinde ölü bırakır oldu el kadar sabi. Meydan o kadar boş mu ulan? Başbakan olunca kafanı kullan..

Ne diye anarşistin, hırsızın, uğursuzun peşine düşülsün. Kurulsun mencilis, gereği düşünülsün. Kırk milyonu polis yapar, beline tabancayı takarsın. Sona cuvaranı yakar, keyfine bakarsın.

Herkes polis olunca ne hırsızı kalır, ne hırlısı. Ötesini işe başlayınca düşünürüz, hadi hayırlısı...

Burhan ESEN

TEL - KUR

TELGRAFLA ÖĞRETİM KURUMU

Mektupla Eğitim Kurumundan sonra Telgrafla Öğretim Kurumu da kurulmuştur. Böylece öğrenciler zamandan, PTT idaresi de telgraf ücretlerinden kazanmış olacaklardır.

Ders telgraflarından bazı örnekler veriyoruz: Tel - Kur - ANKARA

İstanbul hangi tarihte kimin tarafından zaptedildi. Stop kestane kebap, ecele cevap stop bendeniz talebeniz. Belma Kızılelma.

CEVAP:

Telinizi aldık stop Hayretten dona kaldık. Stop Bre gafile, şunu iyi bil, acele etme hele. Stop İstanbul henüz zaptedilmedi, geçmedi ele. Stop Geçen belediye seçiminde Bizans önce kuşatıldı. Sonra oklar, mancınıklar atıldı. Stop kılınç üşürüldü, şehir halkçılar tarafından düşürüldü. Stop dualarımız edilirse kabul,

11 Aralıkta yeniden elimize geçebilir şehr-i Tel-Kur.

Tel-Kur ANKARA
Başkent nedir? Türkiyenin başkenti nerededir. Stop telgrafın tellerine kuşlar konmadan, kar yağıp ta donmadan cevabınızı beklerim. Stop İmza: Üç yıldır ayni sınıfta beklemeli Rıza.

CEVAP:

Payitahtımız Konya, merkezi idaremiz Bursa, başkentimiz Ankara'dır. Stop her konu böyle açık telgrafla konuşulmaz ulu orta. Stop tafsilât postada. Stop Başbuğa selâma dur. Stop imza. Tel-Kur

İthalat Seferberliği Başladı

ÇİN'E PİRİNÇ, ARABİSTAN'A PETROL, İTALYA'YA MAKARNA SATACAĞIZ!

ANKARA (Kişiye özel) — Konya Ovasında fabrika ekimini, palavra dikimini bitiren Mecabettin Hoca, yeni müjdeler verdi bolca..

Önce abdestini aldıktan, cümle küffara kılınç çaldıktan sonra, sözü ihracat seferberliğine getirmiş, bu konuda şöyle demiştir:

— Buğdaylarımızı okutamadık, pamuk ürünümüzü satamadık, patateslerimize alıcı bulamadık, kalp para gibi elimizde kaldı. Ortak pazar canımıza ot tıkadı. Ne gam. Bizde akıl kantara varsan gelir bin gram. Hop tirinam da tirinam.

Kâfirler ne kadar kurşun atarsa atsın bizi vuramaz. İhracat seferberliğinden vaz geçirip durduramaz.

Zülfikârlarımız durmayacaktır kında, ihracata başlıyouz yakında. Çine pirinç, Suudi Arabistana petrol, İtalyaya makarna satacağız. Dünya piyasasını birbirine katacağız.

Sanmayın boş duruyoruz. Bulgaristana, Sovyet Rusyaya enerji satmaya da hazırlanıyoruz.

Secdeye vardık, Allaha bize yardım etmesi için yalvardık. Verin bu müjdelerimizi vatandaşa. Yalancı çıkmazsınız, dualarımız gitmezse boşa...

— Bu makarnayı İTALYA'ya satacağımızı nasıl anladın arkadaş?

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

FİYATLAR FRENLENEMİYOR
— Karaborsacılık, vurgunculuk tipisi devam ederken frenler tutar mı?

KOMANDOLAR FAKÜLTELERİ İŞGALE HAZIRLANIYORLAR
— Vaz geçsinler. Amerika ambagoyu kaldıracak yerde tazeler, birleşmiş milletler takbihe kalkar.

YÜZLERCE VALİ, KAYMAKAM BAŞKA YERLERE ATANACAK
— Turizm açığımız böyle kapatılacak.

KUŞ NESLİ TÜKENİYOR
— Oysa viranhanelerde öten baykuşlar okadar çoğaldı ki...

KAHVE DÜNYA PİYASASINDA UCUZLADI
— Sıkı durun tiryakiler, bu kahveye yeni zam geleceğinin işaretidir.

BİR ŞİŞE RAKIYI İÇİNCE ÖLDÜ
— Bir şişe daha içirselerdi dirilirdi.

TELEVİZYONDA AÇIK OTURUMLAR ÇOĞALDI
— Oturmaya meraklıyızdır eskidenberi.

KARAYOLLARI PAHALILANINCA TRENE RAĞBET ARTTI
— Kara tren, karagün dostu olduğunu gösterdi.

ÜÇ GENÇ AÇ KALINCA KÖPEK ETİ YEDİLER
—Aç köpek fırın deler, derler. Aç insan da bazan köpek eti yiyor.

BU YIL KIŞ SERT GEÇECEK..
— Meteoroloji uzmanlarının sözlerinden değil, odun ve kömür satıcılarının asık yüzlerinden belli.

FIRINLARDA KADIN İŞÇİ ÇALIŞTIRILACAK
— Ekmerlerden artık çivi, böcek yerine sarışın ve siyah saç kılları çıkacak.

— Ha, bak kızım ben üçüncü telefondan arıyorum, diye ekledi.

Hüsnü bey birinci telefonunun çalışmayışına iyice kızmıştı. Durup, durup kendi kendine söyleniyordu. O ara Odacı Hilmi'ye seslendi, ardından zile bastı.

Ne Odacı Hilmi, ne de Ahmet beyle aynı odayı paylaşan Cici Sekreter cesaret edip, Hüsnü beyin yanına çıkamıyordu. (Cici sekreter zili duyunca Hüsnü beyin odasının önünde bitivermişti.) Odacı Hilmi: hayran hayran bakınıp duruyordu olduğu yerde. (Osaat Odacı Hilmi cesaretlenir gibi oldu, gözlerini iri iri açtı, göz uçuyla Cici sekreter'e baktı!..) Hıh, dese içerdeydi, ama...

Ahmet beyin imzaya götürmesi için verdiği evrakları anımsadı. Yangın kovasının içine koyduğu evrakları aldı. Evraklar buruşmuş, yer yer lekeliydi. Yüzünü astı. Cici Sekreter Hülya, Odacı Hilmi'nin elindeki buruşuk, yer yer lekeli evraklara bakıyor, Hilmi'nin işiteceği sözleri belleğinde abartıp duruyordu. «Patron bukez iyice haşlar,» diye içinden geçirdi, biraz da Odacı Hilmi'ye acır gibi oldu.

Hilmi:

— Hadi sen gir, dedi.

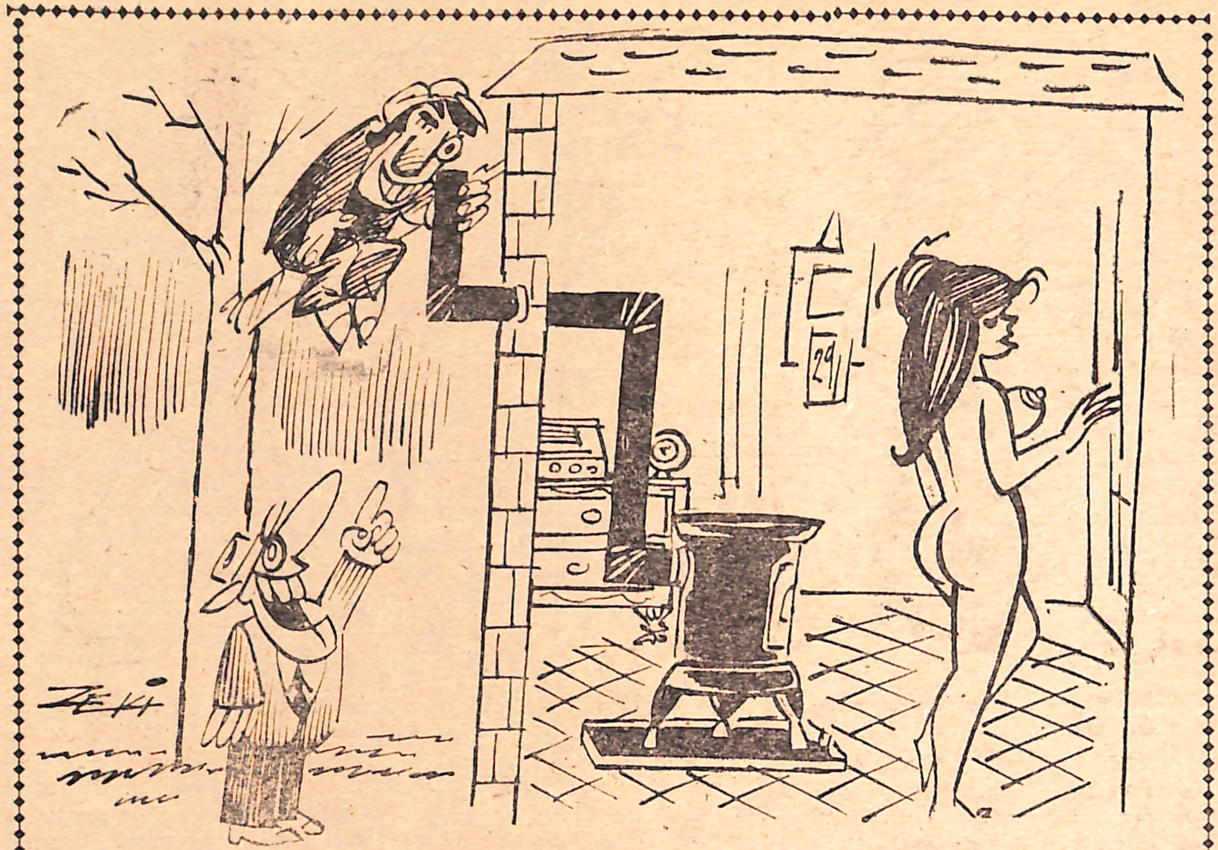
İlkin aldırmadı, sonra bacaklarını saran incecik çorabında kaçık olup olmadığına baktı. Hilmi bir yolunu bulup Cici Sekreteri, Hüsnü beyin yanına apar-topar sokmak istiyordu. Sekreter kız, yani Cici Sekreter Hülya'nın aldırdığı bile yoktu. Zavallı Hilmi'cik istedigince çene patlatsın, dil döksündü. (Hilmi'nin yüzüne bile bakmadı.) Başını önüne eğdi, biraz utanır gibi oldu Odacı Hilmi'ye:

— A, ah sen girsene. Beni mi çağırdı? Hem beni çağırdığı hiç olmuşmudur

Hilmi elindeki buruşmuş evrakları düzeltti, Hülyanım'a döndü:

— Biraz heyecanlıyım da, belkim bağırır da, belkiii...

Ahmet bey koridorun öte ucunda göründü. Güçlükle taşıdığı Defter-i Kebir'i koltuğunun altına sıkıştırmış, Hüsnü beyin odasına doğru seyirtiyordu. Odacı Hilmi'yi, Cici Sekreter Hülya'yı, Hüsnü beyin odasının önünde görünce ilk aklına gelen; ve de ilk aklından geçen koskoca bir, «acaba» oldu. Hilmi'nin elindeki buruşmuş evraklara, ve Cici Sekretere gözlerini iyice ağırtarak baktı, ağzından, bir «acaba» daha çıkıverdi.

—Oradan göremezsin. Aklın varsa bir Akbaba al, bak!..

Aldırmadan Hüsnü beyin odasının olduğu yere doğru yürüdü, kapıyı tıklatıp içeri daldı.

ELEFON çalınca ahizeyi kulağına götürdü, karşıdan gelecek sesi bekledi. Ahmet beyin odaya girdiğinden habersizdi ki, diğer eli istemeyerek bacak arasına doğru kayıyordu. Ahmet bey koltuk altına kıstırdığı Defter-i Kebir'i, Hüsnü beyin masasının üstüne bıraktı, telefon konuşmasının bian önce bitmesini bekliyordu. (İçi içini yiyordu, ama elden ne gelirdi?)

— Alo.

— Alo, diye yanıtladı, santral.

— Evet, evet burası, diye karşılık verdi Hüsnü bey.

— Efendim arıza saptandı, sizin telefonun akvaryum'u düşmüş te...

— ...???

— Alo.

Hüsnü beyin sapsarı yüzü kıpkırmızı oldu, oturduğu yerde ter döküyordu. Sinirlenmişti, derin soluların ardı kesilmedi, oflayıp-pufluyordu. Dizlerine vurmaya başladı.

— Kızım sen benimle dalga mı geçiyorsun?

— Ne demek, sizinle niye dalga geçim? Sadece telefonunuzun akvaryum'unun düştüğünü söyledim.

— Allah, Allah yine aynı şey, diye mırıldandı Hüsnü bey.

— ...

— Kızım yoksa orası arıza değil mi? Olur a başka bir yer olur.

— Arıza efendim, yalnış değil.

— Bir dakika öyleyse, dedi. Arkasındaki zile dokundu. Parmağı zile dokununca çelik gibi odacı zili koridoru inletti... Zırrr...

Bikaç saniye geçmeden Cici Sekreter, Hüsnü beyin karşısına dikiliverdi. Başını hafifce öne eğerek selâm verdi, sonra:

— Buyrun efendim bir emriniz mi var? diye sordu, Hüsnü beye gülümsedi.

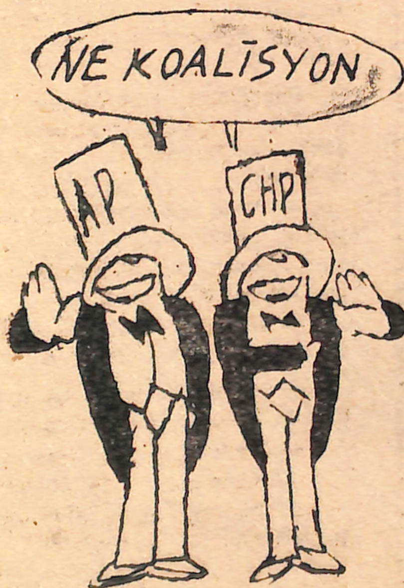
Hüsnü bey ayağa kalkar gibi oldu, oturduğu yerde kımıldadı, büsbütün koltuğa gömüldü. İri gövdesini zayıf, orantısız bacaklarının üstüne teslim edemedi. Sekreter kız'a, yani, Cici Hülyanım'a:

— Kızım bizde akvaryum filân var mı? diye sordu.

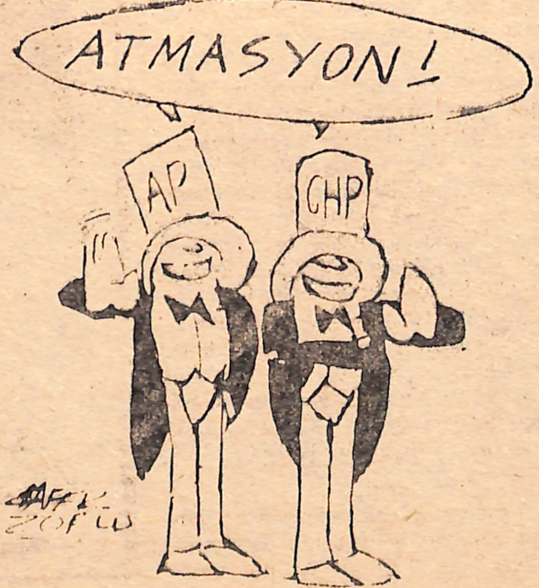
Sekreter kız akvaryum sözcüğünü duyunca durakladı. Şaşkın, şaşkın Hüsnü beyin yüzüne baktı. «Hüsnü bey acaba benimle alay mı ediyor?» diye aklından geçirdi. Bunca zamandır dirsek çürüttüğü kuruluşta, böyle bir şeyin olduğunu Hüsnü beyden o an duyuyordu! Bunca zamandır akvaryum diye de bir şey görmemişti! (İçin, için gülüyordu, ve ilk kez böyle bi şeyin varlığından haberdar olduğundan biraz çekimser görülmek istedi Hüsnü beye karşı, dudaklarını ısırdı.)

Sekreter kız:

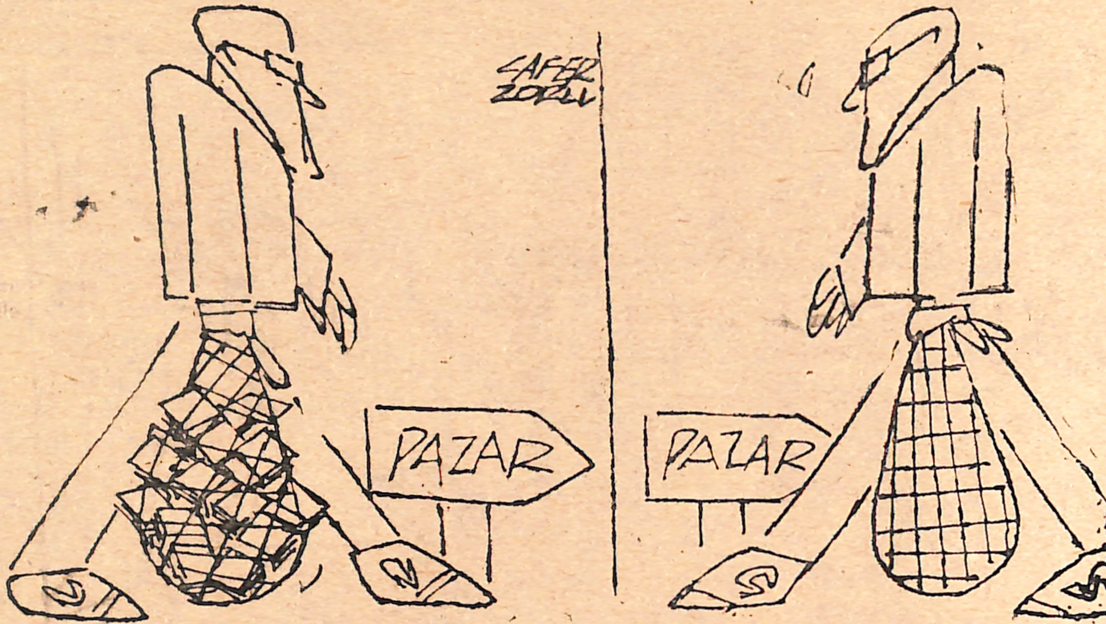
(Lütfen sahifeyi çevirin)

— AP — CHP Meclis Başkanlığı konusunda "Rotasyon" da da anlaşamadılar

— Efendim şimdi mi gerekliydi akvaryum?

Nerden bilsindi Hüsnü beyin avaz avaz bağıracağını? Şom ağzını açıp, diline geleni söyleyeceğini? Bikez ağzından çıkmıştı.

— Kızım, kızım kendine gel, ben sana ne soruyorum, sen bana ne söylüyorsun. Şimdi mi gerekliymiş, yok elinin körü.

— ...???

— Akşama sırtlanıp eve götüreceğim, saçma şey.

Ahizeyi tombul eline aldı, sıkı sıkı kavradı. Cebinden çıkardığı mendiliyle alnından akan teri sildi, için için mırıldandı.

Ahmet bey göz ucuyla, Hüsnü beye baktı, o hoh Hüsnü bey kendini yiyip bitirmek için ıhlayıp-pıhlayıp, binbir dil dökerek derdini anlatasıya değin... Cici Sekreter'i ince bi gülücükle yukardan aşağı süzdü, «bomba be, bomba Brigit Bardot halt etmiş yanında. Saçları da sarı olsaydı, al sana bir yerli Marleyn Moro, oynat yerli sinemada. Böylelerinin volisi iyi para vurur.» Hünsü bey'e, «mübarek barut fıçısı, söz etmeye gelmez, istersen bikez dene. İşin saçmalığı ki: koskoca Hüsnü Dağlarbizimdir, daha akvaryum'un n'olduğunu bile bilmiyor! Utanmadan da ona buna takılır, cahil efendim cahil. 'N' ve 'K' harflerini birbirine karıştırır, ters yazar çoğu kez. Ne olursa bize oluyor zaten. On sayfa yazıda, yüz adet ters yazılmış 'N', yüz adet sola dönük 'K' harfi olunca... Bir de kendisini Piri Edip sanmaz mı? Hey gibi Hüsnü Dağlarbizimdir, be hey! Kirpi herif, yaşlı hem de uzatmıyalım.» Ahmet bey elini kulağına götürdü, sağ kulağına konan sineği kovdu, «bana konacağına Hüsnü bey'e konsana saloz,» dedi içinden. İki elini göbeğinin üstünde birleştirdi, olduğu gibi kıpırdamadan duruyordu Hüsnü beyin karşısında. Cici Sekreter, Ahmet beyin biraz gerisinde, pencereden dışarsını seyrediyor, paydos saatinin gelmesini bekliyordu.

Hüsnü Dağlarbizimdir:

— Alo, dedi.

Karşıdan ses gelmeyince; tombul elini hırsla masanın üstüne indirdi:

— Alooooo.... diye bağırmaya başladı.

Arıza:

— Alo, sizi dinliyorum buyrun.

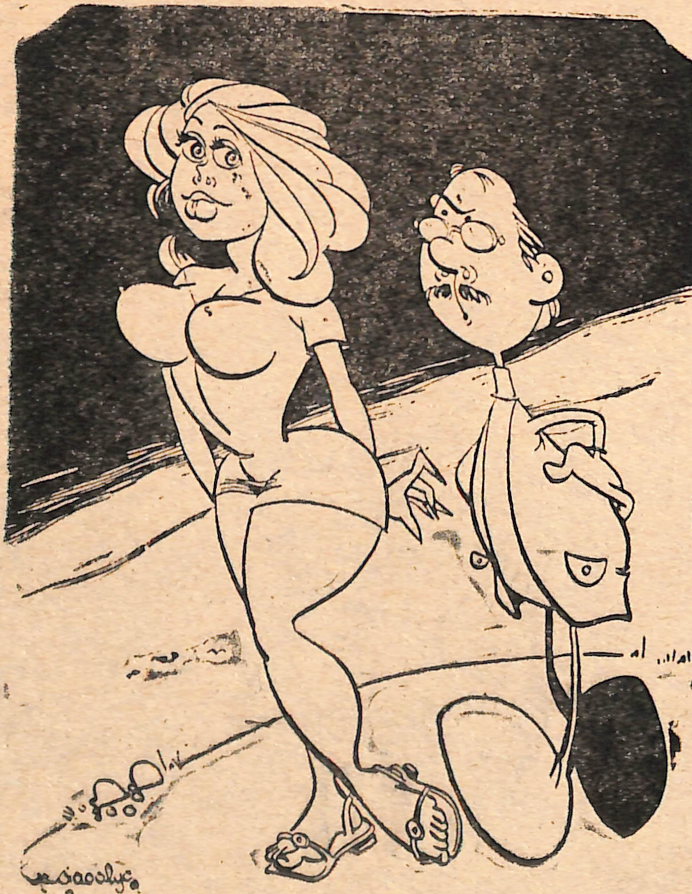
Hüsnü Dağlarbizimdir sesi alınca geriye doğru yaslandı, gönül rahatlığıyla:

— Kızım bizde akvaryum filân yokmuş, sen onu (akvaryum'u) neden başımıza kakıp duruyorsun? Nerden çıkardın akvaryum'u? İki de bir akvaryum diye sorup duruyorsun da ?? Ha... Hem bizde akvaryum olsa balıklar ölür billâhi, ne bakan olur, alimallah ellerine düşsen su bile veren olmaz. Burası öyle bir yer. Odacısı bi türlü, sekreteri bi türlü... (Birden Ahmet beyi anımsadı. Ahmet bey ellerini birbirine kenetlemiş Hüsnü beyin karşısında duruyordu. Daha doğrusu 'akvaryum' denen illeti Ahmet beye mi sorsam, diye geçiriyordu.. Sonra caydı, koskoca Hüsnü Dağlarbizimdir'in şanına yaraşır mıydı Ahmet beye 'akvaryum'u sormak? 'Akvaryum' ne olursa olsundu. Gözlerini Hülyanım'ın bacaklarına dikti, düşlere daldı, gözleri kapandı kapanacaktı.)

Ahmet beyin bakışları değişti, yüzünü astı. Hüsnü beye bakıyordu. Hüsnü bey başını sağ yana kırdı, konuşmaya devam etti:

— ... bir de, dedi, şu bizim telefon var ya baş belâsı, doğru düzgün çalıştığını bilmem. Lütfen siz ilgileniniz hanım kızım.

— Efendim arıza bizde, sizde değil. Demin belirttiğim gibi... Akvaryum'unuz düşmüş, sizde...

— Anneme, gençlerle dolaşmayacağıma söz vermiştim!...

— Eeee...

Hüsnü beyin aklı bir türlü kesmedi telefonlardaki akvaryumların ne olduğu nerde ve nasıl kullanıldığını! Koskoca akvaryum nasıl olur da küçücük telefon aygıtına girerdi? Yoksa hipnotizmayla mı sokmuşlardı telefonlara akvaryumları? Yoksa yoksa sesleri getirip, götüren o küçücük yaratıklar mıydı?.. Olamaz mıydı yani? Nasıl olamazmış, herifler göğe füze atıp, aya gidiyor da... telefonlara niye akvaryum koymasın? Belki de, evet belki de sekreter kız telefonu yere düşürüp içindeki akvaryum'u kırmıştır!!! Yine aklı almadı. Telefon yere düşse paramparça olmaz mıydı? E, buna ne buyrulur?

—Peki kızım telefonlara nasıl koyuyorsunuz akvaryum'ları?

Arızadaki kız bilgiç bir sesle:

— Efendim telefonun içinde değil akvaryum'lar, santrallerdedir. Demin de söylemiştim anımsarsanız. Her telefonun akvaryum'u vardır, bazıları düşerler türlü nedenlerden ötürü, akvaryum'ların düşmelerinin en belirgin örneği...

Hüsnü Dağlarbizimdir, hemen araya girdi:

— Kızım santraldeki akvaryum kırıldıysa bizim günahımız ne Biz mi ceremesini çekelim?

İlkin sekreteri kovdu odadan, Ahmet beye gelince durdu, düşündü! Biraz daha düşündü!.. Ahmet beyi ne odadan, ne de işten kovdu. Tüm muhasebe işlerini o görüyor, vergilerden o kırpıştırıyordu. (Odacı Hilmi'nin ööle dediği halde.) Hüsnü bey sadece el işaretiyle, onun odayı terk etmesini istedi. Ahmet bey kapıdan yana geriledi, dışarı seyirtti. Kapıyı usulca kapadı derin derin soludu, içi rahatlamıştı nasıl olsa. Odasına çekildi.

Hüsnü Dağlarbizimdir ertesi gün Cici Sekreter Hülyanım'ı işten çıkardı. Yeni bir sekreter aramaya koyuldu, gazetelere ilânlar verdi. Yine aynı Hüsnü bey günlerce düşündü bi türlü düşen 'akvaryum'u çıkaramadı.

Ne olduysa sekreter kıza olmuştu. Ahmet bey artık, (ve hattâ öyle olduğu halde) kimin dolgun kalçalarını, sütun gibi bacaklarını, füze gibi göğüslerini seyredip kasıklarını tuta tuta helâya gidecekti? (Ve de hattâ öyle olduğu halde.)

Geçtiğimiz gün Ahmet beyi gördüm, ayak üstü konuşurken söz döndü dolaştı, Hüsnü Dağlarbizimdir'e geldi:

— Yahu öğrendi mi 'akvaryum'un n'olduğunu?

— Aman sus! Hüsnü beyi akıl hastahanesine yatırdık.

— Deme! Önemli bir rahatsızlığı mı... Bi nedeni!..

— Ne olacak, adam 'akvaryum' diye bi tutturdu, hepten sapıttı.

— Demek?

— Aldırma...

— Doğrusu yazık oldu Hüsnü Dağlarbizimdir'e, dedim.

Mehmet SEMİH

ZAM konusu güncelliğini yitirmeden halkın arasına karışıp sokaktaki adam'ın zam hakkında neler düşündüğünü amaçlayan bir röportaj yapmaya çıktık.

İşte, «Sizce zam vaa mı, yokmu?» sorusuna aldığımız yanıtlar:

Ramazan ISPARTALI -Halı tüccarı -

— Akıdeş siz de kim oluyonuz? Hem ne demek zam vaa mı yok mu? Vaasa vaadır, yoksa yoktur. Bene ne bundan canım?... Eyi valla!.. Heç bişeye zam olmasın her bişeyi devlet bubadan bekleyelim. Neede o yoğuudun bolluğu? He?... Şindi zam vasa, ben mi yaptım Onu gidin yapana sorun. Ben şahsen buuda halı fiyetlerine üçbeş guruşluk bi ayarlama yaptım ama buna da zam denilemez yani. Ne!? Zeki Düren desenine zam mı yapmışım? Kim demiş? Yok canım. Onu ben yapmadım. Yapsa yapsa bizim tezgahtaa yapmışdıı. Şahsen benim heç habarım yok.

Şükrü VİTESKOLU - Minibüs Muavini -

— Yok abicim yok, dün bizim usta İstanbul'dan geldi, orda da bulamamış.

— Neyi?

— Süper benzini abicim neyi olacak!

— Afedersin ben sana benzin sormadım, «Zam vaa mı yok mu?» onu sordum.

— Tamam abicim, onu da ağnatcaz yani annadınmı. Bi kolayına bakarız. Sizin için onbeş kâat olur. Bagacınız var mı?

— Yok kardeşim, ben bir yere gitmiyorum. Sizin son zamlar hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istedim. -Sizce zam vaa mı, yok mu?

— Çok kıyak adamsın valla abicim yani. Demek demindenberi bunun için mi kafa ütüleyip duruyorsun? Zam olsa n'olur, olmasa n'olur? Alttarafı burdan kasabaya beş liralık bir fark yaptık, bu külüstür suyla çalışmıyor ya... Benzini var, yağı var, arızası var. Var oğlu var! Eee kelle başına beş kâatçık fark zamdan bile sayılmaz yani. Haklı mıyım haksız mıyım

— Haklısın kardeşim, iyi yolculuklar dilerim.

— Sağol abi... Haydi bi kişi!! Bi kişi!!!..

Adnan EMİRKULU - Memur -

— Zam mı? Ne zammı? Çocuk zammını diyorsanız bence yeterli değil. Bi kere 50 liranın bu gün alım gücü nedir ki? Bereket okula giden çocuğum yok. Ama bizim tosuna mama yetiştiremiyorum. Bir kutu mama 35-40 lira. Allah Iştahını artırsın, acizlendiğim falan yok ama bir kutu mama da en fazla üç gün yetiyor. Çocuk ana sütü emmiyor mecbursun mama vermeye. Zaman zaman düşünüyorum da içinden bir türlü çıkamıyorum. Öyle ya, hesap meydanda. Elli lira ile bir çocuğa bir ay bakabilecek yiğit neredebir, kimdir? Var mıdır böyle birileri?

— Adnan bey, bir anlaşmazlık oldu galiba. Ben piyasaya yapılan zamlardan bahsediyorum. Hükümet yetkilileri «Zam yok, fiyat ayarlaması var» diyorlar ya?

— Evet?

— Sizce zam vaa mı? yok mu? Diğer bir deyişle, yapılan fiyat artışı sizce bir ayarlama mıdır, zam mıdır?

— Şey.. Nasıl diyem bilmem ki. Hani söylenecek söz çok, verilecek cereme yok derler ya.

— Adnan bey biraz kapalı konuşuyorsunuz gibi geliyor bana. Konuyu biraz daha açsak?...

— Nasıl yani?

— Efendim, malûm serde memurluk var, mevsim de kış. Daha nasıl konuşalım istiyorsun?

— Kıyımdan falan mı çekiniyorsunuz yoksa?

— Yok canım. Niye korkayım? Üç-beş kuruşla geçinip gidiyoruz işte. Bence mühim olan budur. Yoksa, zam mış; ayarlamaymış beni ilgilendirmez. Bu konuyu büyüklerimiz daha iyi bilirler. Öyle değil mi?

— Bilmem, öyledir herhalde.

Hıdır KOŞUCU - Tombalacı -

— Yok abi, o dediğinden yok. Ama istersen öğleden sonra asmalı gaveye gelin size iki karton bulalım. Başka birşey istersen verelim. Kent var Malboro var, Dunhil var, Ekizport Samsun var. Verelim mi abicim?

— Hayır, teşekkür ederim.

Hamdi BARDAK - Kahveci -

— Var beyim var! Her şeye zam var. Şekere, çaya, gaza, tuza, beze zam yok diyorlar. Ama kulak asma. Zam var, hem de gatmerlisi var. Akaryakıta zam olur da şekere tuza olmaz mı? Onlar taşınmaz mal mı? Taşınabilen her şeye zam var. Adı nakliye olsa da zam, navlun olsa da zam. Ayarlama kayarlama ne oluyor? Zam demeye dilleri varmıyor, işlerine öyle geliyor da ondan savsaklıyorlar öyle.

— Çok açık sözlüsünüz Hamdi bey.

— Allahın bildiğini kuldan saklamasını sevmem ben. Doğruya doğru, eğriye eğri. Açık konuşmaktan niye korkayım, boynumda kıravat yok ya!..

— İyi, güzel de; çaya şekere de zam var diyorsun, bu nasıl oluyor biraz açıklarmısın?

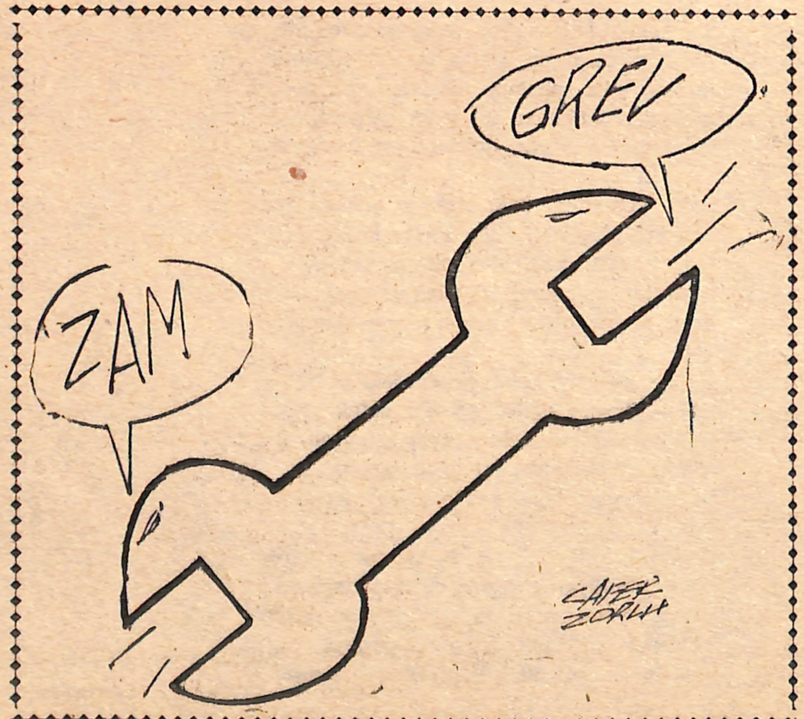
— Nasıl olacak, baya oluyor işte. Bakkal Aziz'de şekerin kilosu on lira. İşine gelirse al gelmezse alma. Sebep Nakliye. Sebep? Akaryakıta yapılan zam. Bundan önce çaya zaten zam gelmişti. Gerçi yöneticiler: «— Biz çaya zam yapmadık, ambalaj değiştirdik!» dediler ama hava. Bal gibi zam yaptılar. Hem kim dedi onlara, çayımızın ambalajını değiştirverin diye? Vatandaş çay istiyor çay! Ambalaj isteyenini ben hiç görmedim. Siz gördünüz mü?

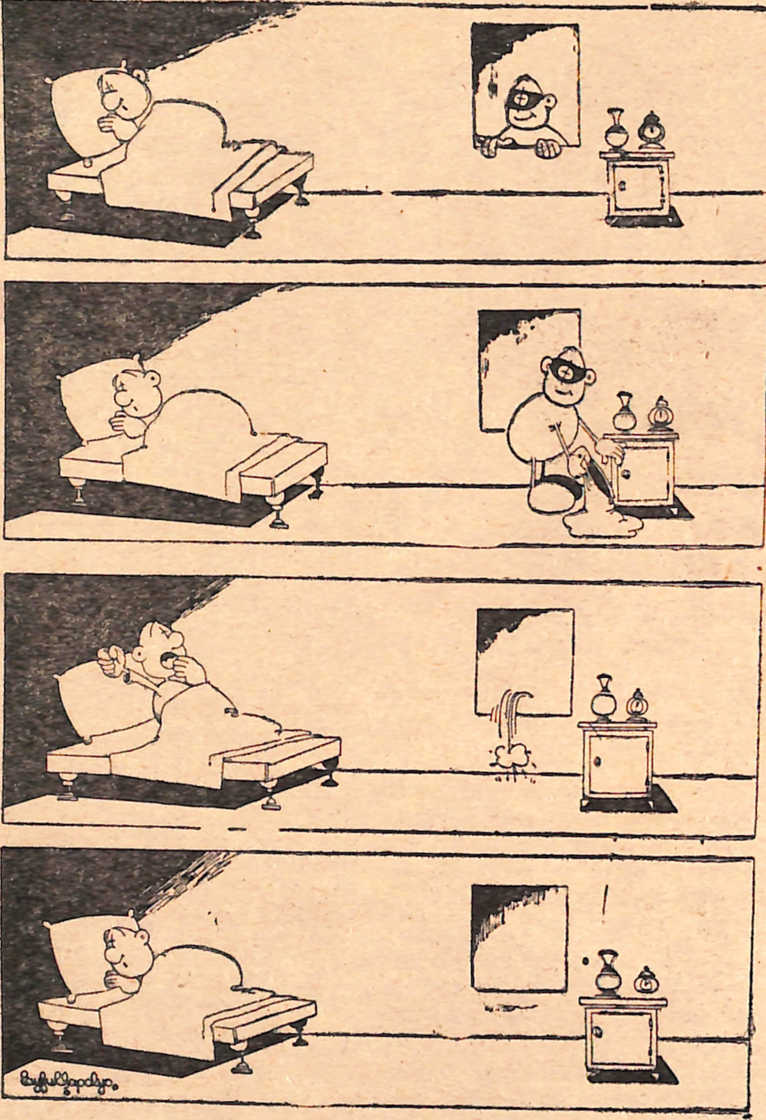
— Hayır.

Kenan DUMAN

— Demirel'in yanlış tutumu MHP'ye güç kazandırıyor.

MANGIRAJ

Hiç kimse düşünmüyor, ne olacak yarına,
Çoğu bugün bakıyor, dostum işin kârına,
Riayet etmiyorlar, ahlâk kurallarına,
İçimizden çoğunun, işi gücü gırgıraj,
Nasıl olursa olsun, gelsin diyor mangıraj.

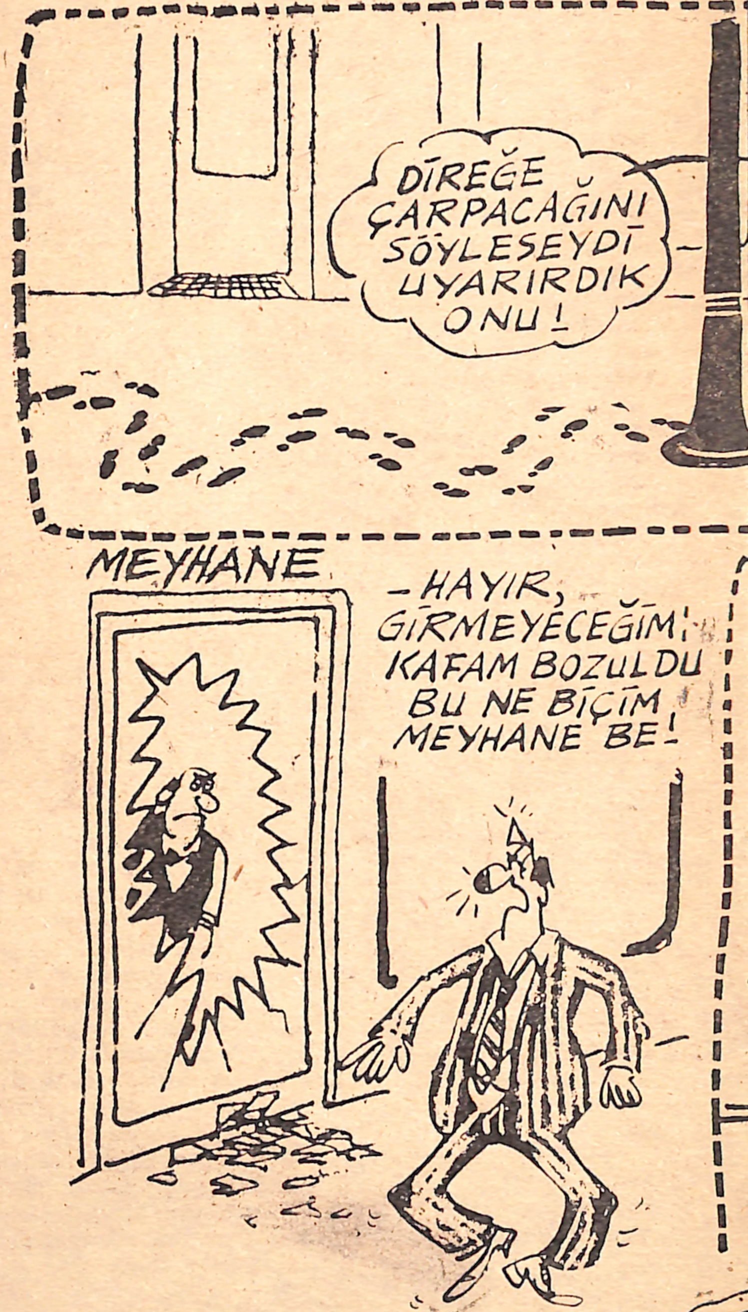
Biz kemik bulamazken, eller yutuyor eti,
Ahlâk ve faziletin, yoksa bu mu sünneti,
Herkes çıkar peşinde, düşünen yok milleti,
İçimizden çoğunun, işi gücü gırgıraj,
Nasıl olursa olsun, gelsin diyor mangıraj.

Neler yutuyorlar bak, bizlerde yokken azık,
Baksana eloğluna, kime atıyor kazık,
Çokları sefasında, bize oluyor yazık,
İçimizden çoğunun, işi gücü gırgıraj,
Nasıl olursa olsun, gelsin diyor mangıraj.

Meğer ne kara imiş, alnımızdaki yazı,
Kadere boyun eğdik, çaresiz olduk razı,
Bak ne günlere kaldık, ekmek tavşan, biz tazı,
İçimizden çoğunun, işi gücü gırgıraj,
Nasıl olursa olsun, gelsin diyor mangıraj.

Vicdan kabul eder mi, soruyorum sizlere,
Nasıl görmüyoruz, bizler bu hissizleri,
Yoksa bunlar reva mı, ne dersiniz bizlere,
İçimizden çoğunun, işi gücü gırgıraj
Nasıl olursa olsun, gelsin diyor mangıraj.

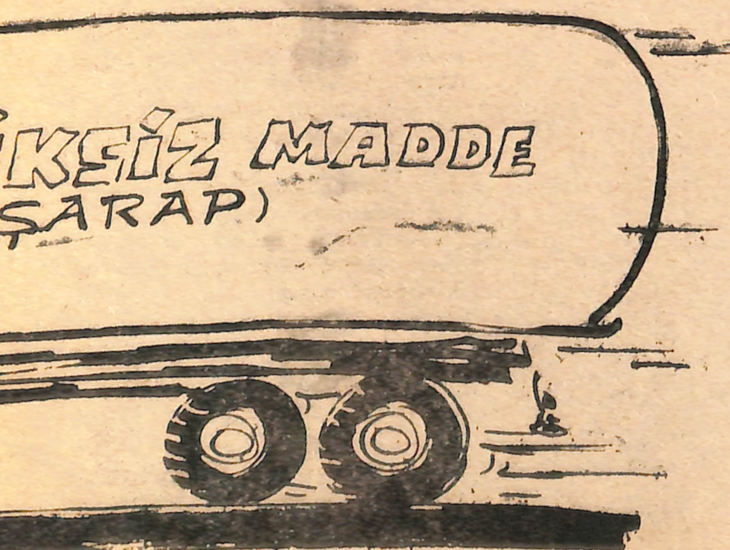
Temel TEMÜRCÜ

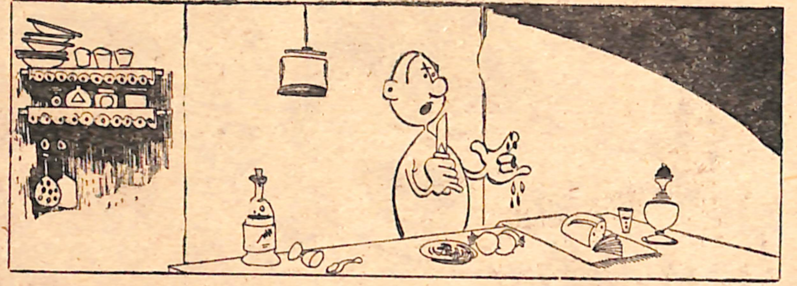

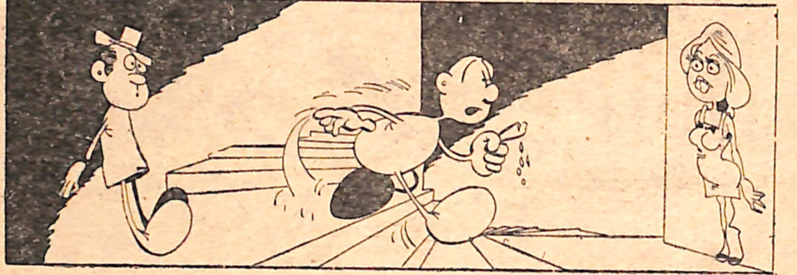

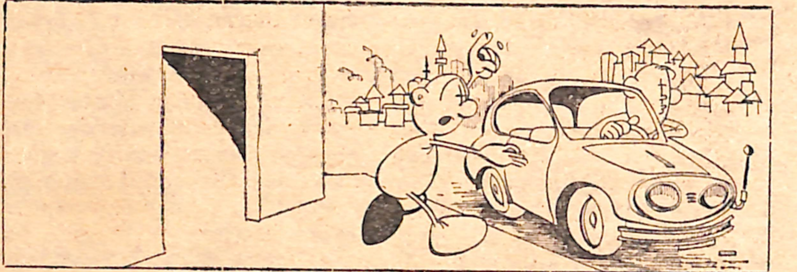

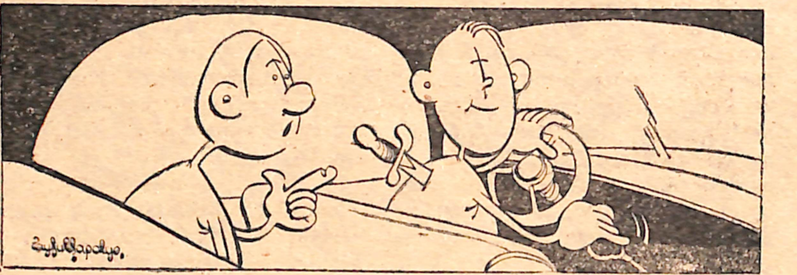
OCANIZI ÖNCE BURADA ARAYIN...
ONRA İÇERİ BAKARSINIZ!

TAŞLAMALAR

ARZUNÂME

Biri der eski yazı, biri der kameri ay,
Biri der Osmanlıca ve eder gibi alay.
Çelikten kale gibi gerçek Atatürkçüler,
Dururken o arzular, olamaz kolay kolay.

BAL

Bir anda ekonomik tüm tedbirler alındı,
Seçim arifesinde, meşhur formül bulundu.
Yardım diye BİN lira, YEDİYÜZ ELLİ lira,
Memurların ağzına, bir parmak bal çalındı.

ORKESTRA

Akortsuz aletlerle sonuç alınmaz beyler,
Eserin sonu nasıl, biter bilinmez beyler.
Yirminci yüzyılda, hem de uzay çağında
Üç şefli bir orkestra, artık çalınmaz beyler.

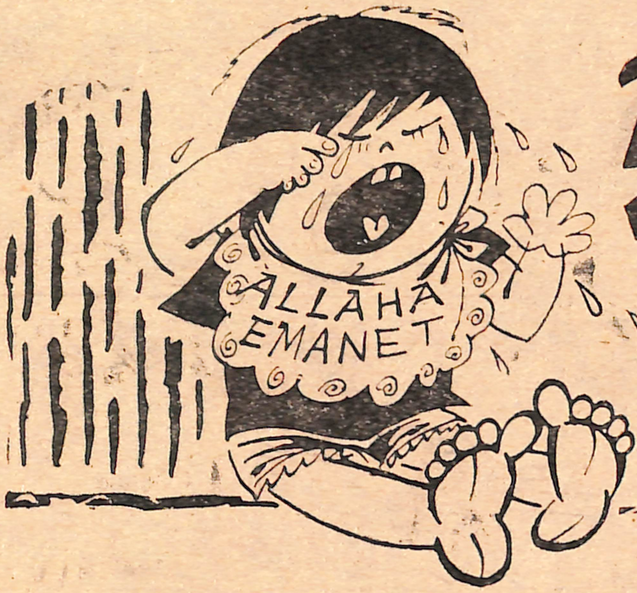
KUYRUK

Burjuvazi şahlanmış emekçimi süzüyor,
Şu döviz dar boğazı, bir çıkmaza benziyor.
Gazetelere baktım ve şu gerçeği gördüm,
Yurtta tüpgaz kuyruğu, her geçen gün uzuyor.

KAHVE

Nihayet bu at değil, hatta değildir deve
Tam ÜÇYÜZ OTUZİKİ lira, bir kilo kahve.
Kalbim hop hop atıyor vede utanıyorum,
Kahve tiryakileri, gelecek diye eve.

Fuat ERTEKİN

Bizim Şov...

ERHAN TIĞLI

SABAHLEYİN, küçük çocuğum Bilinç'in sesiyle uyanıyorum. «Baba! Baba!» diye bağırıp duruyor, yatağına oturmuş da. Daha uykum var. Belki dinler diye: «Sus bakayım, yat hadi, yat!» diyorum azarlayan bir tavırla. Ama dinlemiyor kerata! Kalkmak istiyor ayağa. «Aman düşersin ha!» diyerek telâşla yanına koşuyorum. Kucağıma alıp yatağıma yatıyorum. Bir iki dakika yatıyor, ondan sonra hep gene ayakta. (Ah neydi efendim bizim zamanımızda bir çocuğa yat dedin mi hemen hiç ses çıkarmadan yatardı. İyi uyuturduk biz insanları şey çocukları. Ama şimdi nerdee? Bacak kadar olanlar bile uyanık. Uyumuyorlar, uyumamakta direniyorlar. Olmaz efendim, olmazz!..)

«Olur olur, bal gibi olur!»

Komşu da radyosunu ardına kadar açmış. Uyumak mümkün değil artık. Çaresiz kalkıyorum yataktan. Mutfağa gidip kahvaltı hazırlıyorum. Karım çoktan gitmiş okuluna. Ancak öğleyin gelecek. O zamana dek ben annelik edeceğim çocuklara. Öğleden sonrada benim okulum var. Bilinç önümde ardımda: «Mamma! Mamma!» diye dolaşıyor. «Dur oğlum, sus bakayım. Hazırlıyorum mamanı. Azıcık sabret!» diyorum. Bu arada çocuğun yalınayak dolaştığını farkediyorum. Hasta olup da başıma dert açmasın diye hemen ayakkabılarını giydiriyorum. Ben ayakkabılarını giydirirken Bilinç de boş durmuyor, saçlarıma asılıyor.

Derken Sevinç'in sesi geliyor. «Pijamalarımı çıkarıver, elbiselerimi giydir» diye bağırıyor Sevinç hanım. «Bir sen eksiktin. Ne olurdu sen de kahvaltının hazırlanması bittikten sonra uyansaydın ya!» diye söyleniyorum. «Patlama! Geldim işte!»

Sevincin pijamalarını çıkarıp elbisesini giydirirken çay taşıyor. Günün ilk küfrünü ediyorum. (Bizim küçük hanım elbise düşkünü. Sabahleyin uyandı mı ilk işi pijamalarını çıkartıp elbise giymek. Yoksa içi rahat edemiyor. Bu arada ben rahatsız olacakmışım, iki ayağım bir pabuca girecekmiş, umurunda mı!..) Kızımın giysisini değiştirmişken oğlanı bundan yoksun bıraksan olmaz. Çayı sofraya koyup oğlana el atıyorum, pijamalarını çıkarıp kazak, pantolon giydiriyor ve altını alıyorum. Ne kadar varsa işemiş bezine. Altını silip pudralıyorum. (Yaa... ne sandınız ya Çocuklar için bir kadın bulamadık. Kadınlar çok değerli. Kapanın elinde kalıyor. Üstelik ücretleri çok pahalı. Aman bizi bırakıp gitmesin diye bir dediğini iki etmiyormuş çoluk çocuk sahipleri. Bayramlarda, seyranlarda hediyeler, armağanlar, bahşişler gırla gidiyormuş. Hadi halin vaktin yerinde olsa da versen. Ama aylığının yarısına yakın kısmını ev kirasına verirsem gel de çık sen bu işin içinden. Bu konuda en çok sıkıntı çeken öğretmenler. Karı koca ikisi de âğretmen olunca çocuğun bakımı aksıyor. Sen elin bir sürü çocuğuna bak, uğraş onları eğitmeye çalış da senin çocuğuna bakacak kimse olmasın... Milli eğitim yetkililerin bu sorundan haberleri yok mu acaba? Varsa aldıkları önlemler, tasarılar nelerdir?

Öğrendiğime göre çocuk bakıcısı piyasasını yükseltenler doktor, avukat hanımlarıymış. Bir işte çalışmadıkları halde kocalarının paralarına güvenerek çocuklarını bakıcılara teslim edip konken, terzi, berber, dedikodu gibi önemli işlerine hasrediyorlarmış bu hanımefendiler bütün zamanlarını...

Bu yıl birimizin sabahçı, öbürümüzün öğlenci oluşundan yararlanarak kendimiz bakıyoruz çocuklarımıza. Ama gelecek yıl ne olacak? Gene birimizin sabahçı, birimizin öğlenci olma olasılığı pek yok. Öğretmenlerin durumlarına göre değil eğitim durumuna göre ayarlanıyor sabahçılık, öğlencilik.)

Çocuğun altını alma görevim sona erdikten sonra kahvaltı ettirme görevine başlıyorum. Bilinç «Mamma! Mamma!» diye uzatıyor elini. «Dur ulan, çayı devireceksin sonra. Sabret biraz!» diye bağırıyorum. Çayını koyuveriyorum. Ağzına bir yağlı ekmek sokuyorum. Bu kez de Sevinç başlıyor şovuna: «Bana çay koymuyorsun eee!» «Sus kız, bir de sen başlama. Sırayla bu, parayla değil. Kaç tane elim var benim?»

Bir elimle Bilinç'i doyuruyorum. Bir elimle Sevinç'e çay koyuyorum. Bu arada kendime de bir şeyler hazırlıyorum. Yaramazlık edene bir tokat, ağlayanı okşayarak avutma, fırsat bulduğum anda çayımı içip ağzıma bir lokma atış... Daha sonra ağız tadıyla bir kahvaltı edemeden sofradan kalkış. Bizim şovun kahvaltı faslı sona eriyor böylece. Ama durun daha bitmedi...

— Kızım, sen kardeşinle oynayakoy da ben bakkala kadar gidip geleyim.

— Hayır, ben de gelcem işte!

— Kızım, şimdi gelecem. Gelirken neler alıverecem bak.

— Hayır işte ben de gelcem.

Dayak, tehdit, yalvarıp yakarma kâr etmiyor. Çaresiz iki çocuğumun da ellerinden tutup yöneliyorum bakkala. Oğlan oturup kumları, taşları, pis şeyleri elliyor.

— Yürü oğlum, pis onlar. Elleme, ellerin kirlenecek sonra. Yürü!..

Bakıyorum olmayacak, kucağıma alıyorum oğlanı. Neyse geliyoruz bakkala. Başlıyorlar çocuklar sağı solu karıştırmaya. Kızım sakızlara sarılıyor, oğlum çukulatalara, şekerlere. Bense gazetelere, ekmeğe, şekere, yağa, pirince. Benim elimde gazete, toş şeker, pirinç. Oğlanın elinde çukulata, kızınkinde sakız, geliyoruz eve...

Ellerindekilerle oyalansalar da bari biraz rahat dursalar ya. Ben tam gazetenin içine gömülmüşken başlıyorlar çığlıklar atmaya, kavgaya, döğüşe.

— Babba: Babba! Abba mamma!..

— Durun yahu, susun be! Şu gazeteyi okuyamadım sizin yüzünüzden. Yeter be!

— Muhalefet iddia etti ki... İktidar dedi ki... Döviz sıkıntısı... Cinayet...»

— Annee! Ben sana gösteririm. Eşekk kafalı çocuk!

— Eeee!..

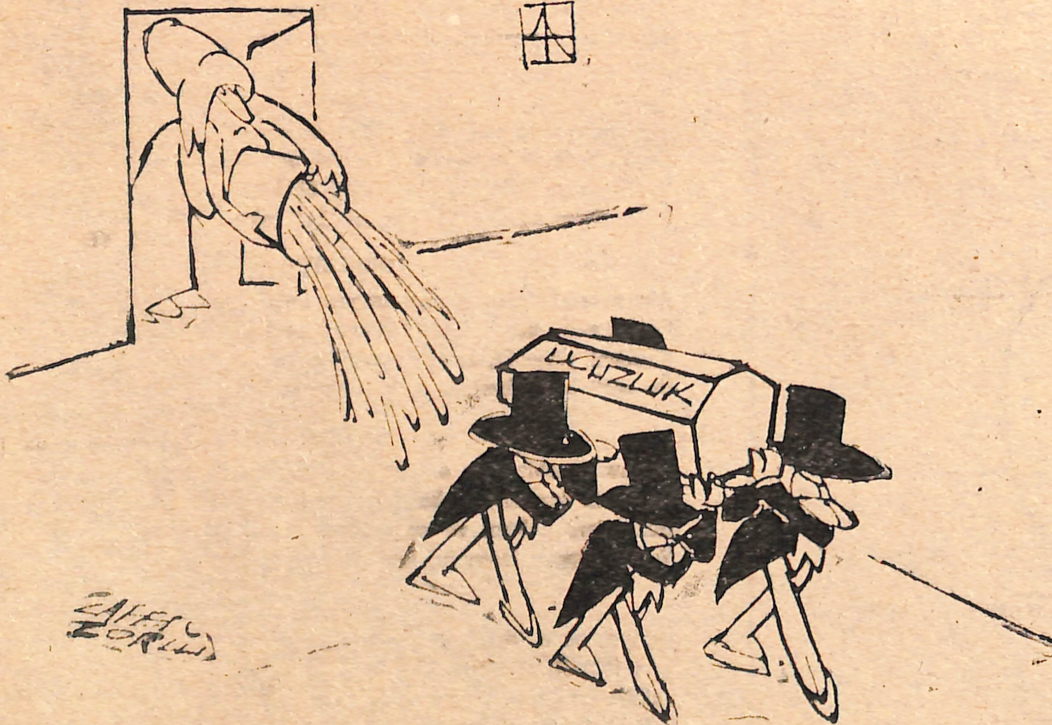
«Bir demeç veren gıda tarım ve hayvancılık bakanı...»

Bizim şov! Bizim şov!

— Al, düştün işte! İyi olmuş! «Sağcı ve solcu öğrenciler arasında çıkan çatışmada...»

— Eeee!..

— Hay sizin gibi çocuk eksik olsun. Birbirinizle iyi geçinmiyorsunuz be!..

YAZISIZ

Ağlayan oğlanı kucağıma alıp avutuyorum. Saate bakıyorum bir yandan. Öğle olmasına daha bir saat var. Kocaman bir saat. Nasıl geçecek bu zaman? Nasıl?...

Bir zamanlar televizyonda «Bizim Şov» diye bir program vardı. Ses sanatçıları «Bizim şov! Bizim şov!» diyerek dans ederler ve sırayla şarkılar okurlardı. Hareketli, güzel, eğlendirici bir programdı. Her iyi, güzel program gibi bu program da kaldırıldı. Ben bu öğleye kadar geçen zamanı bizim şov olarak görüyorum ve ağlaması bitsin diye bizim oğlanı kucağığımda hoplatıp zıplatıyorum, dans ediyorum kendi kendime. Bilinç'in ağlaması sona eriyor. Ama biraz sonra çıkmaya çalıştığı sandalyeden düşünce yine ağlamaya koyuluyor. Haydi sustur susturabilirsen...

Kucağımda çocuk, buzdolabından öğleyin yiyeceğim yemeği çıkarmaya çalışıyorum. (Yemek az kalmış. Bu bana yeter mi yahu? Niye çok yemek yapmayı sevmiyor bizim hanım...) Ben yemekle meşgulken kızım geliyor yanıma: «Baba, ben sokakta arkadaşlarımla oynayacam» diye. «Şimdi tokadı yersen!» diye paylıyorum çocuğu. (Evet, haklısın. Sokakta oynaman gerek. Evde sıkılmışsındır. Ama ben de haklıyım kızım. Sen evde kardeşinle oynamaz, onu oyalamazsan ben nasıl görürüm diğer işlerimi? Benim işim sadece size bakmak mı? Yaptığım yazılı yoklamalar okunmak için beni bekliyor. Ayrıca okumaya bir türlü fırsat bulamadığım çeşitli kitaplar, dergiler var. Gazetedeki romanları bile okuyamadım da kestim bir kenara kaldırdım ilerde okumak için.)

Çocuktan bir koku geliyor. Kokluyorum bezini. Evet.. Tahminim doğru. Kaka yapmış bizim oğlan. (Tüh be! Ne kadersiz adamım ben yahu... Be oğlum, acelen neydi Annenin gelmesini bekleseydin ya. Olur mu böyle olur mu?..)

«Çaresizim, çaresiz...»

Bizim şov! Bizim şov!..

Evet, sayın seyirciler, dinleyiciler, okuyucular... Bizim şov programının bu kısmında «Çocuğun kakasını temizleyen baba» parodisini sunuyoruz. Alkışlıyoruz.

Söylene söylene vede burnumu tuta tuta çocuğun altını temizliyorum.

— Dur oğlum, her tarafı pisleyeceksin. Dönme öyle. Rahat dur. Kızım, sen de gel, yardım et biraz bana.

— Sen beni sokağa göndermedin ya. Yardım etmeyecem işte!

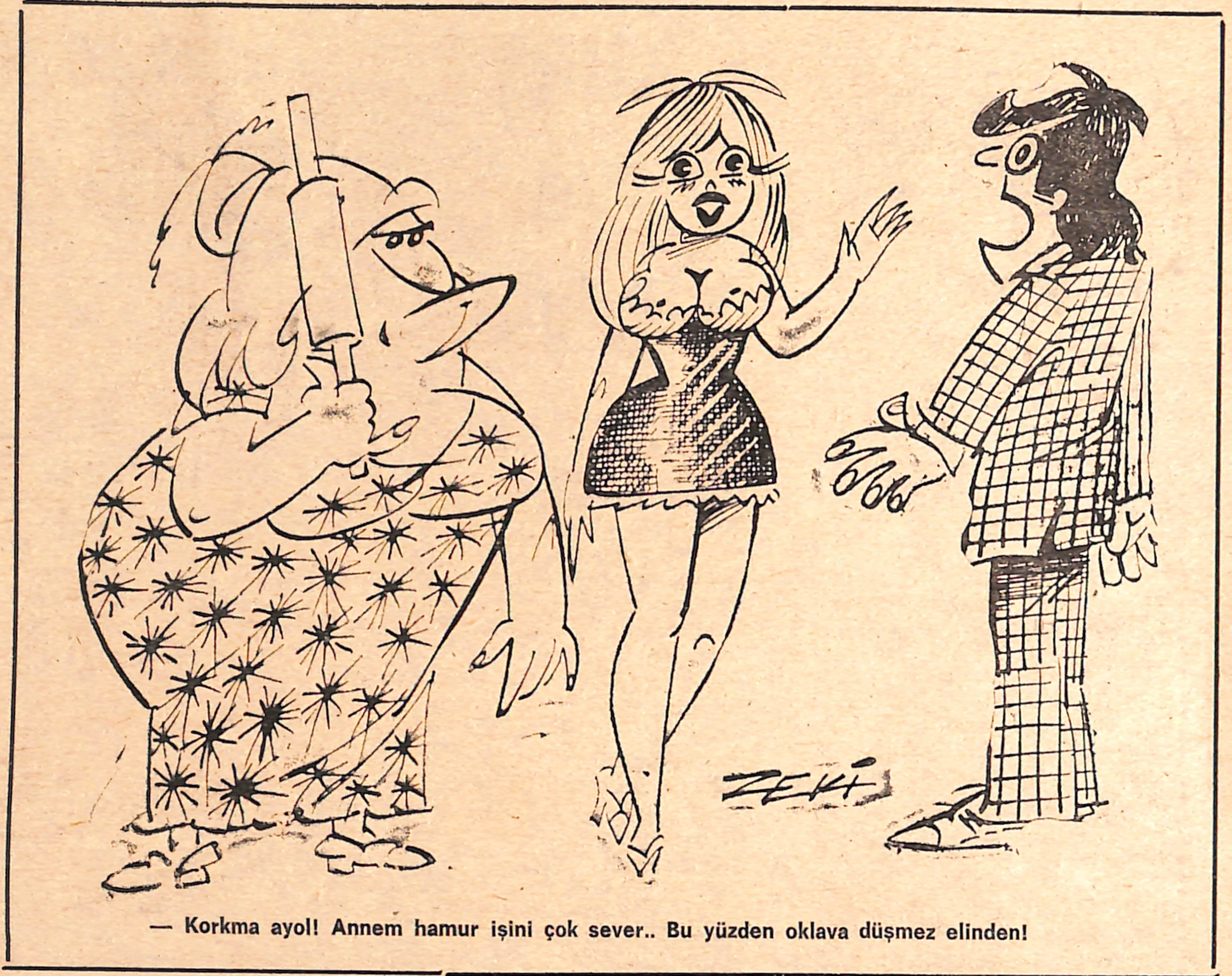
— Kızım, bırak şu inadı. Sakız alıvermem sonra.

— Ben anneme aldıramaz mıyım?

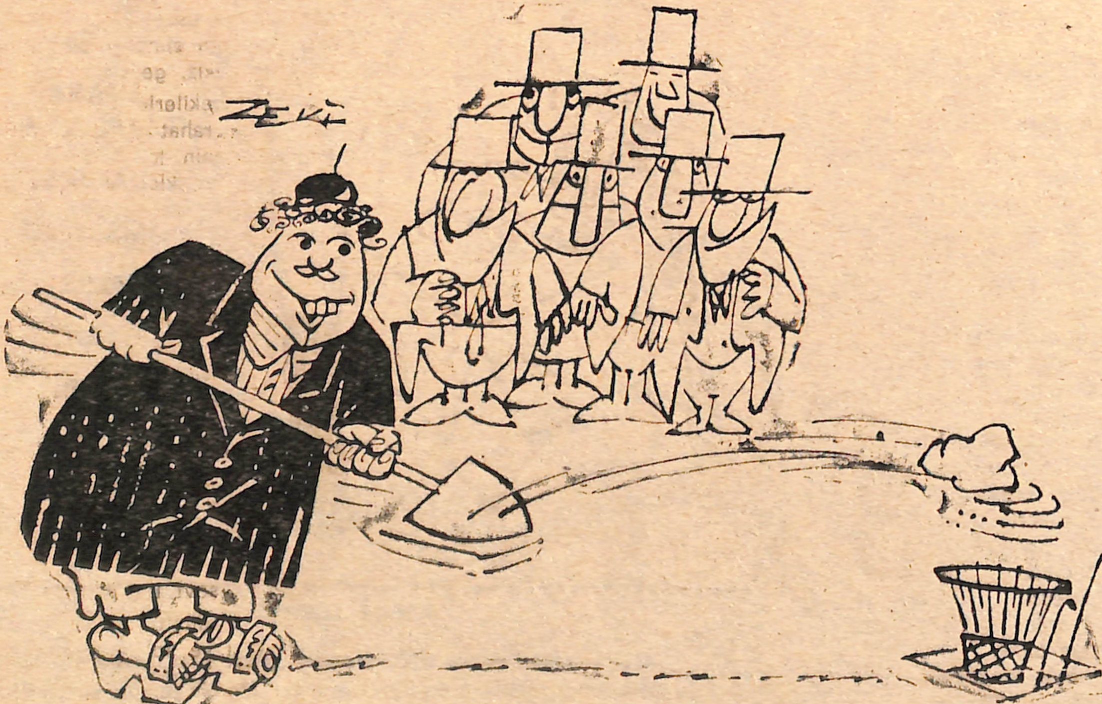
— Şuna bak, bir de karşılık veriyor. Defol karşımdan!

Neyse, zor zahmet yapıyoruz işimizi. Elimi sabunlayıp kolonyaladıktan sonra bir yandan giyinirken, bir yandan çocuklara göz kulak olurken bir yandan da yemeğimi hazırlıyorum. Yemeği ısıtıp sofraya koyuyorum. Gözüm saatte. (Bizim hanım da bir yerlerde takılıp kalıp geç kalmasa bari) Yemeğimi yedim, giyindim kuşandım. Vaktim geldi. Hah bizim hanım da geliyor. Oh çok şükür! Kurtuldum...

Erhan TIĞLI

— Korkma ayol! Annem hamur işini çok sever.. Bu yüzden oklava düşmez elinden!

YAZISIZ

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası
Tel : 26 63 78

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 4 T.L.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 200 — TL. Altı aylığı 100 TL. Yurt dışı yıllığı 400 — TL. Altı aylığı 200 — TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

BİR KİBRİT ÇÖPÜ ARANIYOR!

Şevki APTALIN TEKİ, israrla Tekel kibriti kullanır. «Varsın kullansın, sana ne?» diyenleriniz çıkabilir.

Doğrusu ben de Tekel kibriti kullanmak isterim. Ne var ki Tekel idaresi benim gibi bir çoklarının Tekel kibriti kullanmasını istemiyor.

Herşeye rağmen Tekel kibriti kullanan kullanmaktan gurur duyan kişiler vardır. İşte bunlardan biri de Şevki'dir!

ŞEVKİ APTALIN TEKİ, Bir kutu Tekel kibriti ile ancak bir sigara yakabildiği halde, Tekel kibriti kullanmaktan vazgeçmiyor. «SABREDEN DERVİŞ, MURADINA ERMİŞ!» derler ya! Şevki de geçen gün kutudan çıkardığı ilk kibrit çöpüyle sigarasını yakınca, bir sevinmiş, bir sevinmiş ki, havalara uçmuş! Dört köşe olmuş zevkten. Heyecanı geçip kendine gelince, bir çakışta sigarasını yaktığı kibrit çöpünü yerde aramağa başlamış.

Başlamış ama, yere atılmış bir çok kibrit çöpü varmış... Çöpler birbirine benziyor. Acaba kendisinin attığı çöp hangisi? Bu arada, yerde bir şeyler arayan Şevki'yi gören meraklılar, toplanmış başına. «Ne arıyorsun ahbap?»

«Para mı düşürdün?» gibi sorulara yanıt vermekte zorluk çekmiş Şevki! Sorular bitmiyormuş... Gelen geçen soruyor: «Ne arıyorsun arkadaş?»

Şevki, en sonunda ne aradığını söylemiş. «Kibrit çöpü!»

Herkes yerden bir kibrit çöpü alıp, vermiş Şevki'ye.

Birisi de «çöpçatan mısın, nesin » diye lâf atmış.

Şevki verilen çöpleri kaldırmış atmış yere. «Ben» demiş «kendi attığım çöpü istiyorum. Kim benim attığım çöpü bulup getirirse, yüz lira anamın ak sütü gibi helâl olsun ona!» demiş.

«Deli mi ne?» gibi sesler gelince kulağına, «Ben deli değilim... Bu çöp benim için çok değerli, onu hatıra olarak saklıyacağım» diye bağırmış kendini yerden yere atmış!

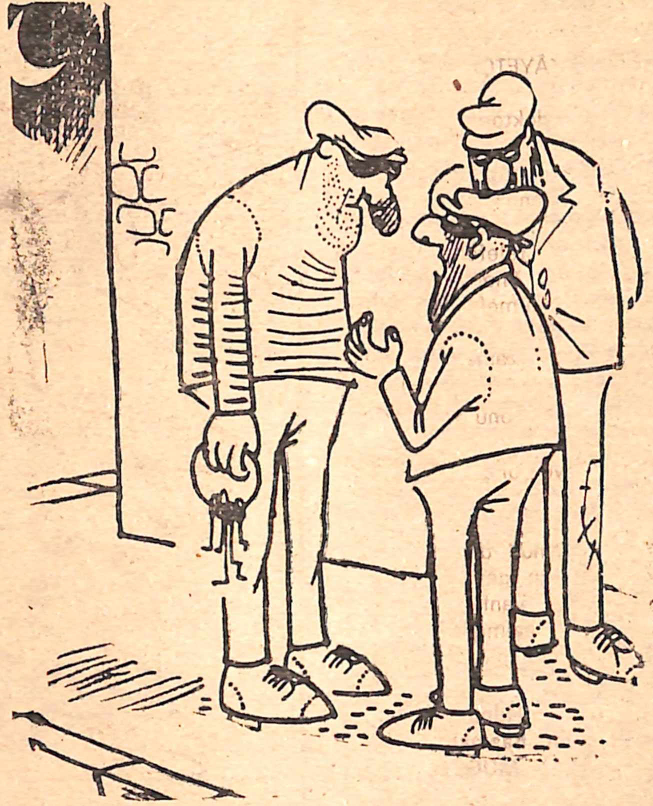
KURT ve Köylüler

Aç kurt
Saldırdı sürüye.
Yedi bir aç koyun,
«Doymazdı karnım»
Dedi.
«Bir tok koyun
Yemem gerek,
Doymam için!»
Girdi sürüye.
Aradı bir,
Tok koyun!..
Bulamadı
Aradığını...
Üstelik kaptırdı
Çoban köpeğine
Bacağını.
Üç bacakla
Kaçmak istedi,
Kaçamadı.
Geldi köylüler
Gördüler Kurt'u.
Yaralı Kurt'a
Kimse acımadı.
Üç bacaklı
Kurt,
Görülmüş müydü?
Getirdiler
Köy kahvesine...
Bir teklik verene
«Seyret!» dediler.
Lâkin bu sırada,
Girdi Kahveye
Çoban köpeği...
Ağzında bir bacakla.
«Kurt dört bacaklı imiş..
Hayret» dediler.
Yerlere yattı,
Köylüler
Çok güldüler...

NE GÖRDÜMSE!..

Soğuk, karlı
Bir kış günü
Gelmiştin
Palto elinde:
«Al şunu, giy!»
Demiştin.
Kaybolmuştum
Giyince
O paltonun içinde!
Anımsarım hep seni,
Bir paltosuz
Görünce!..
Görmedi kendi sırtın
Bir palto ömrünce.
Ya Dudu kadın!..
Nasıl sokardı
Tandıra beni?
Kendi çıkar
Kar kürerdi
Çıkarmazdı
Damlara beni!
Ben böyle sevildim.
Fakirden gördüm
Ne gördümse!..
Ben çoktaan ölürdüm
Zengin bana,
Bir şey verse!..

ŞEBEKEYİ GENİŞLETELİM!

«Biz artık mimlendik arkadaş. Bir hırsızlık olayı olsa hemen bizi yakalıyorlar. Bu durumda şebekeyi genişletmemiz gerekiyor. Şebeke ne kadar geniş olursa iş alanımız da o kadar geniş olur. Bu günden itibaren soygunlara başlıyabilirsiniz. Önce benim evi soyacağız... sonra senin, sonra da Saffet'in evini soyacağız. Daha sonra, şebekemize katılanları sıra ile soymağa devam edeceğiz. Var mı itirazı olan)»

Saffet «var!» dedi «Şebekeyi nasıl genişleteceğiz?» «Gayet basit!» dedi Hıdır Eli uzun... «Gazeteye ilân veririz. (KENDİ EVİNİ SOYACAK HIRSIZLAR ARANIYOR!) diye.

«Ulan!» dedi Saffet «Sen aptal mısın .. Hiç bir hırsız kendi evini soymak için bizim şebekeye katılmaz!» «Neden katılmasın?..» dedi Hıdır «Her gün onun evini soyacak değiliz ki... Bal gibi katılır!»

ADANA KEBABI VAR ...
SAMSUN
MALTEPE,
MALBARO,
KENT
VAR!

YARIM ELMA

«Yarım elma, gönül alma!» derler.. dedi fikri.. «Ata sözlerine inanmak gerek! Ben de bu söze uyup, hiç bir zaman Yarım Elma ile gönül almam. Alırım bir elma soyar kabuğunu yerim. «Yarısını da bana ver!» diyen Nuri'ye «Paran varsa sen de al!» derim... «Ben böyleyim!..» dedi fikri «İnanırım Ata sözlerine!»

Sizin İçin...

NEDEN ŞİKÂYETÇİYMİŞ

Kadın, ruh doktoruna gitti, derdini anlattı:

— Doktor bey.. Bütün derdim telefondan.. Canım sıkılıyor, üzülüp duruyorum, ne yapacağımı bilemiyorum telefonumla.

Doktor hemen önerdi:

— Amman hanımefendi.. Madem ki telefondan bunca şikâyetiniz, çaldığı zaman ya açmayın ya da telefon idaresine bildirin gelip telefonu kaldırsınlar, rahat edin...

— Ne diyorsunuz Doktor bey... Ben telefonun çok çalmasından şikâyetçi değilim ki. Telefon yerli yerinde duruyor ve, aradan 10-15 gün geçiyor, bir defacık olsun, yanlışlıkla bile olsa, bir türlü çalmıyor. Onun için delirecek gibi oluyorum. Ne yapsam acaba?

Hilmi KURAN
Kiramettin Mah. Basmacı Sokak No: 61 — MUĞLA

TEKER TEKER

Adamakıllı şişman bir kadın bir süre, sözde rejim yaptı. Zayıflayıp zayıflamadığını anlamak için bir tartı üzerine çıktı. Makinenin yanıbaşındaki delikten bir yazı çıkıverdi.

— Lütfen teker teker tartılınız!

Kâmil AYRANCIOĞLU

HAY HAY BUYRUN...

Bir temsil anında aktör rolü gereği uşaklarına bağırır;

— Atımı getirin.

Lâuball bir seyirci, «eşek olsa olmazmı» diye seslenir. Aktör hiç istifini bozmadan sahneyi gösterir:

— Hay hay buyrun beyefendi... der.

Kâmil AYRANCIOĞLU

—Kaç defa söyliycez kardişim, buradan geçerken kuvvetli hapşırmayın diye!...

KITLIĞIN SEBEBİ

Biri sıskamı sıska, öteki de davulmu davul.

Şişmanı, zayıfına takıldı;

— Dostum seni gören, memleket açlıktan kırılıyor sanacak.

Öteki hemen cevabı yetiştirdi.

— Üzülme dostum seni görünce de bu kıtlığın sebebini anlarlar!

PİRENİN SAĞIRLIĞI

Üniversite amfisinde profesör öğrencilerini başına toplamış ders veriyor.

— Bakın şu pireyi görüyor musunuz? Atla diyeceğim atlayacak.

Elindeki bisturiyle masaya vuruyor ve «Atla» diyor. Pire zıplıyor. Yine «Atla diyor» Pire yine zıplıyor. Sonra profesör elindeki bistüri ile pirenin ayaklarını kesiyor. «Atla» diyor. Pire tabii atlayamıyor. Profesör muzaffer bir edayla öğrencilerine dönüyor ve:

— İşte diyor, Pireler ayakları kesilince sağır oluyorlar!

Çankaya/ANKARA

HAYIR BEN SÖYLEMEDİM

Akıl hastanesinde muayene edilmekte olan adam doktorları kendisinin Napolyon olduğuna inandırmak istiyormuş.

Doktorlardan biri sormuş;

— Kim söyledi sana Napolyon olduğunu

— Tanrı söyledi.

Diğer hastaların arasından bir ses duyuldu;

— Yalan, hiçbirşey söylemedim ben!

Kâmil AYRANCIOĞLU
Çankaya/ANKARA

KURT VE KÖYLÜLER!

ŞEYHLER VE MÜRİT

Şeyhin biri bir müriti ile şeyh olan bir arkadaşına üç tane namazlık gönderdi. Şeyhlerin oturdukları şehirler birbirlerinden uzaktı. Mürit, şeyhin evine varıncaya kadar namazlıklardan ikisini satmak zorunda kaldı. parası kalmamıştı. Namazlıkların parasını kendisine harçlık yaptı.

Şeyh sordu:

— Arkadaşım yalnız bir tane mi namazlık gönderdi?

Mürit:

— Evet, diye yanıtladı.

— Dur bakalım, bir de ona soralım?

Pencereyi açtı ve başını dışarı çıkardı:

— Arkadaşım bana kaç tane namazlık gönderdin

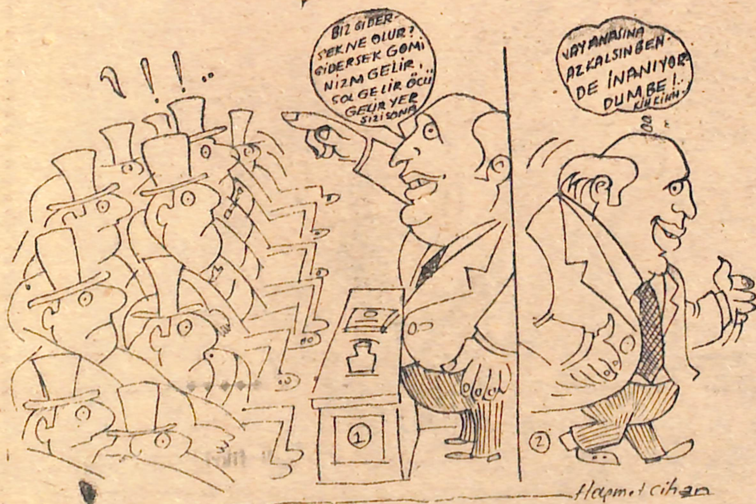
— ...

— Üç tane, öyle mi?

Bu arada mürit şeyhi izliyordu. Şeyhin birşeyler demesine kalmadan:

— Ulan gevvat oğlu gevvat, dedi. Madem pencereden konuşabiliyorsunuz, ne diye beni yorarsınız buraya kadar. Pencereden verseydi ya eline.

Hüseyin DENİZ

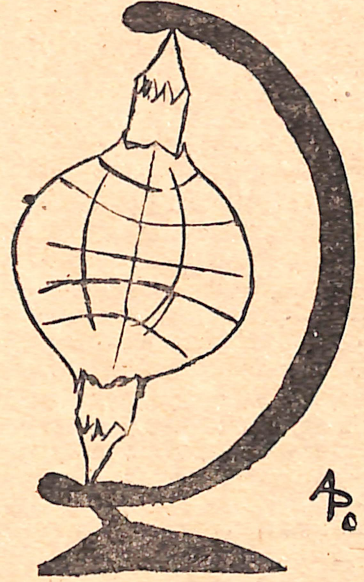

(Haşmet Cihan)

NELER YAPARIZ BİZ

Düşünceleri milliyetten
Kurşunları da etten
Zamları paketten
çıkarırız biz
Ülkemize yan bakanları
Habire can yakanları
Yapılan gecekonduları
yıkarız biz
Villa-köşke dokunma
Çarpılırsın sokulma
Elin hamur yokunla
çok işler yaparız biz
«Böyyük Türkiye'nin» tamiri
Fazla bilen amiri
Açım diyen memuru
hapislere tıkarız biz

Necmettin ÇAKIR
Derinkuyu — NEVŞEHİR

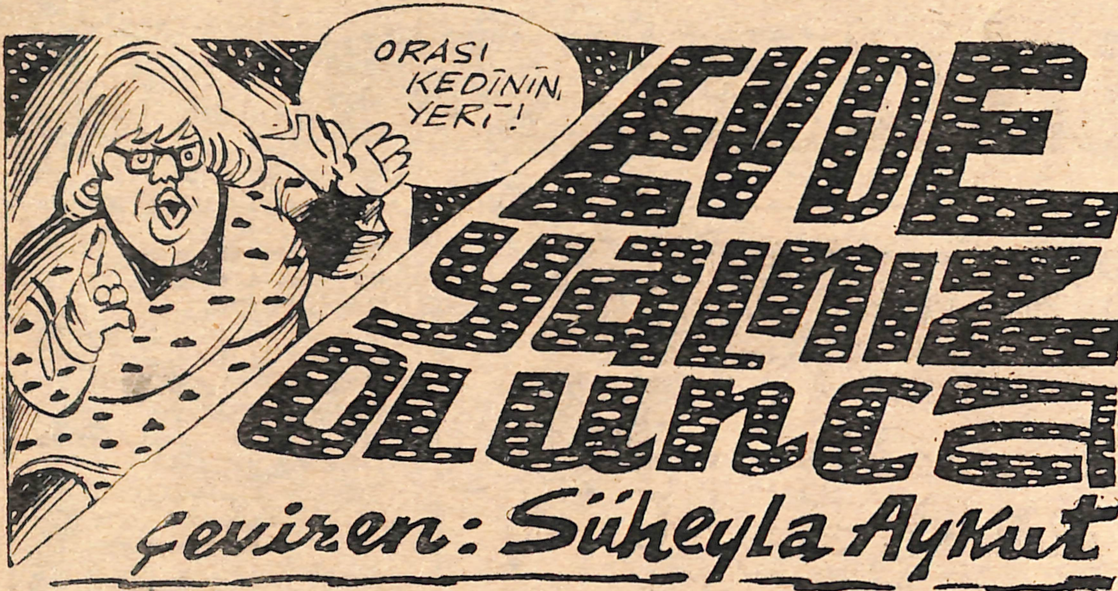
(Abdullah ERTOĞLU)

Yazısız

ZAM YIĞINI

Zam üstüne zam yaptılar
Darlık yok
Daralan çok
Tuzdan alın beze kadar
Kefenden tabuta
Zam var.
Sömürdüler halkımı
Nerde kaldı insanca yaşamak?
Neden üzümü sizin çöpü
Bizim olsun.
Kendi yağımızla kavrulurken
Tavadan yağa zam yaptılar
Bitmiyor, bitiremiyorum.
Şu zam denen mereti
Neden senin filen dolu?
Benimki ise bom booş
Neden senin yüzün gülüyor?
Bense üzgün...
Gülmeden ağlamaya zam var.
Ey kaderimiz!
Nedir bu çektiklerimiz?
Bitmeyecekmi dertlerimiz?
Ne gecemiz kaldı, ne
gündüzümüz
Geceden gündüze zam yaptılar.

Hayrettin ÇAKIR
Gerze — SİNOP

SEMENTA Viters:

— Sen bir şeyi kendiliğinden hatırlıyamazmısın, budala! diye nefretle bağırdı. Homer Viters, bir ihtiyar kız olan ablası Sementa'nın ağır sesi altında ezilmiş gibi başını eğdi. Ufak tefek, sakin yaratılışlı bir erkekti. Aralarında pek az yaş farkı olmasına rağmen ona isyan etmek bir gün bile aklına gelmiş değildi ve yıllardan beri onun hükmü altına girmişti.

Sementa erkek kardeşinden bir baş daha uzun boylu, kilocada ondan onbeş kilo fazlaydı. Adaleli uzun kolları bir erkeğinkine benziyordu. Fizik gücünü hiç bir zaman Homer üzerinde denememiş olmasına rağmen, her an ona bir tokat indiriverecekmiş gibi davranırdı. Homer de bu düşünceyle her an sinerdi. Eğer bir döğüşe girecek olsalar, bunda Sementa'nın üstün çıkacağını biliyordu.

— Polis geçitten girmeme izin vermedi, diye cevap verdi. Ben de yemekten sonra çeki posta ile göndereceğim. Sigorta parası tarihinde ödenmesini istiyor.

— Yemek istiyorsan, önce git çeki postaya at, diye Sementa sert bir sesle homurdandı. Attığın posta kutusuna da iyi bakmağı unutma.

— Hiç kimseden izahat almadan da bu işi yapabilirim, diye Homer alışılmamış bir cesaretle cevap verdikten sonra ablasının hiddetli bakışları karşısında yeniden başını önüne eğdi.

Zaman zaman isyan hissine kapılarak böyle küçük atılımlarda bulunurdu Homer ama sonra çabucak gerilerdi. Zira bu küçücük atılımların bile intikamını çıkarırdı.

Sementa ona günlerce eziyet ederek. Hayatı çekilmez hale getirirdi.

O gün de onu daha fazla söyletmemek için aceleyle odadan çıkarak merdivenlerden inmeğe başladı. Bununla beraber, Sementa bahçeye bakan pencereyi açtı ve o demir parmaklıklı kapıyı açıp sokağa fırlıyacağı an:

— Yolun bir tarafından diğer tarafına geçerken hem önüne, hem arkana bakmağı unutma budala, diye bağırdı. Dönüşüne aldırmam ama, ölmeden önce sigorta paranı postaya ver de, sonra ne istersen öyle yap...

Homer içini çekti. Ölse, Sementa'nın daha mutlu olacağını biliyordu. Onun devamlı olarak kritiklerine neden tahammül ediyordu? Sonra cevabı derhal verdi: Hiç bir zaman bozamıyacak olduğu alışıklık yüzünden.

Henüz anne ve babaları ölmeden önce bile Sementa ona hükmederdi. Onların ölümünden sonra da, onbeş senedenberi, bu hakimiyet her gün biraz daha artarak bir silindir gibi dümdüz hale getirircesine ezmişti onu. Aşağı yukarı, eli seendir aynı evde, aynı düzen içindeydi. Elli iki yaşında ve evlenmemiş bir kız olan Sementa neden bu kadar katı, neden bu kadar aksiydi?

— Hiç te doğru değil bu, diye söylendi kendi kendine yolda yürürken. Bir kadının baskısı altına girmemek için evlenmedim. Ama bu neye yaradı? Evlenmediğim halde bu kez bu ihtiyar kızın baskısı altında bunalıyorum...

Böyle söylenmekle beraber, yine de Sementa'nın direktiflerine uyuyor, yolun bir tarafından diğer tarafına geçerken dikkatli bir çocuk gibi sağa sola, öne arkaya bakıyordu. Ama kafası düşüncelerle dolu olduğundan, posta kutusunun bulunduğu köşeyi geçerek eczane tarafına doğru yürümeğe devam etti. Sementa'dan kurtulmak için ölsem daha iyi olmazmı diye sordu kendi kendine. Öyle ya, ölse, ölse, daha iyi olurdu. Sonra, tekrarladığı bu kelime, yeni bir fikir halinde dikildi karşısına: ben öleceğime, neden Sementa ölmesin.

Bu fikir öğle eğlenceli, öyle hoştuki, eczaneyi de geçti farkında olmadan. Bir köşe başında durdu. Neden sokakta olduğunu unutacak kadar hayallere dalmıştı. Avcunda tuttuğu zarf gözüne ilişince gülümsiyerek acele adımlarla geri döndü ve içinde sigorta çeki bulunan zarfı postaya attı.

Eve dönerken, artık eski Homer değildi. Hayali devam ediyordu. Oh, Sementa'nın olmıyacağı boş bir eve girmek ne tatlı, ne güzel bir şey olacaktı! Bütün gün büroda çalıştıktan sonra, boş ve sessiz bir eve dönmek... Salonunda sigara içebileceği, sofraya kravat takmadan oturabileceği, hatta canı isterse mayo ile dolaşabileceği bir evi olması insanın ne kadar harikulâde bir şeydi.... Buz dolabında birası, viskisi bile bulunabilirdi...

Artık bu hayallere baş aşağı dalmış, dolu dizgin ilerliyordu. Kafasında ilkin Sementa'nın cenaze törenini düzenlemeğe başladı. Harikulâde yaşamının başlangıcı onun ölümüyle olmıyacakmıydı? Evet... Ona orta derecede bir merasim yapacaktı. Hepsi bu kadar. Sonra da, evi bir erkek evi gibi dayayıp döşiyecekti. Hayallerine öylesine dalmıştıki, anahtarile sokak kapısını açıp Sementa ile karşılaşınca bir hortlakla karşılaşanların şaşkınlığıyla sıçradı.

— Ne var? diye Sementa kuru bir sesle sordu. Kalbinde bir fe-

YAZISIZ

nalık mı var yoksa Sapsarısın.

— Evet... evet... kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Ellerini yıkamak için tuvalete girdiğinde, gerçekle hayali birbirinden ayırdı. Sementa'yı öldürmek fikri hiç güç sarfetmeden gelmişti aklına. Şaşırmıyordu da şimdi bu fikre. Şaşıp kaldığı tek şey, yıllardan beri bunu neden düşünememiş olduğuydu.

Sofrada, isteksiz bir halde ağzına attığı lokmaları çiğneyen Homer, birinin ölümünü istemekle, onu öldürmek arasında çok büyük bir fark olduğunu hissetti. Nasıl olacaktı bu?...

Ama, gece, yatmadan önce Sementa'nın sütlü kakaosunu hazırlarken, plânını büyük bir kolaylıkla yürürlüğe koyabileceğini düşündü.

Bir silâh kullanamazdı. Tabanca çekmesini bilmiyordu. Bıçak ta bahis konusu değildi. Ekmek kesmek, patates ayıklamaktan başka şey yapmamıştı ömrü süresinde. Hem Sementa ondan güçlüydü, bileğini büker ve elinden aldığı bıçakla onu yaralardı. Merdivenlerden arkasından itmeğe gelince, Sementa'dan önce kendisi teker meker en aşağı katı bulurdu.

En pratik çare, zehirdi. Bir kaç dakika sonra, Sementa sütlü kahvesini içerken, ona farkettirmeden incelemeğe başladı. Sementa fincanın tabağına biraz içtiğinden döküyor ve tabağı sevgili kedisi Jülideye uzatıyordu. Evet, bu katı kalpli iktiyar kızın hayatta sevdiği ve yumuşak davrandığı tek yaratık kedisi Jülideydi. Jülide diliyle yere bırakılan sütlü kakaoyu biraz tadar, sonra içerdi. Sementa'nın aksine o sıcak şey içmezdi. Sementa sıcak sıcak sütünü içerken, o ılınmasını beklerdi. Evet, Sementa sütlü kakaosunu içtikten sonra, hayvanın önündeki tabağı kaldırabilirdi.

Homer ertesi gün, bürodan biraz erken ayrılarak şehir kütüphanesine gitti ve zehirlerle ilgili kitapları karıştırmağa başladı. Bir kaç dakika sonra gerekli olan zehiir bulmuştu: siyanür dö potasyum. İki nedenden onu seçmişti: etkisi kesin ve çabuktu. Arazları da bir kalp krizini andırırdı.

Buraya kadar plânı iyi bir yolda ilerlemişti ama eczaneye girip onu satın almak istediğinde koskoca bir set çıkmıştı karşısına. Bu zehirler serbestçe satılmıyordu. Semtlerinden oldukça uzak bir eczanede, orta yaşlı bir eczacının, isteğine hayretle bakan gözleri karşısında, sıkıntıyla:

— Fareler için, diye mırıldandı.

— Bu çeşit zehirleri doktor reçetesi olmadan satın alamazsınız efendim, dedi eczacı. Yasa böyle. Eğer evinizde fareler varsa, size başka bir ilâç vereyim.

Homere üzerinde (Farelere ölüm) yazılı bir etiket bulunan küçük bir kutu uzattı.

— Bunun içinde reçete gerekmiyor mu? Bu insan öldürmez mi?

Eczacı gülerek:

— Hayır, diye cevap verdi. Gerçi insanlara içirilirse, bunun da öldürücü etkisi vardır ama, bunun mide bulandırıcı bir lezzeti olduğundan, içen insan derhal kusar ve kurtulur. Diğer zehirler kusma isteği vermeden kana karışırlar o yüzden daha tehlikelidirler. Farelere gelince, onlar kusmasını bilmedikleri için ölürler.

Cebinde küçük kutu, eczaneden çıkan Homer eczacıya minnettardı. İlk rastladığı lâğım deliğine kutuyu attı. Sementa'yı bu zehirle öldürmeğe kalksaydı, kusacak ve onu zehirlediğini anlıyarak geriye kalan ilâcı ona içirecekti. Neyseki bu tehlikeyi atlatmıştı.

Günler geçti.

Homer işine devam ediyor, her zamanki gibi haftalık kazancının dörtte üçünü Sementa'ya veriyordu. Kendisine kalan dörtte birini ise, hayat sigorta parası için biriktiriyor, ara sırada bir gazoz içmek imkânına sahip bulunuyordu.

Görünüşte, hayatı eskisi gibi devam ediyordu ama o değişmişti. Kimse farketmeden bir sırrı, bir hayali vardı şimdi Homer'in. Sementa'nın bir gün yok olacağına inanıyor, kafasında evini keyfine göre dayayıp döşüyordu. İşlerini gördürmek için haftada bir hizmetçi de getirtecekti. Bir kadın hizmetçi. Hizmetçi, güzel olacaktı, çünkü güzelini arayacaktı... Nasıl, iyi mi?...

Eve her akşam girişinde, hayalleri gerçekle çarpıştığında, durumun ertesi gün değişeceğini umuyordu. Bu bir teselliydi. Tabii, bu ertesi gün hiç bir zaman gelmiyordu.

Homer, bu hayalle, ölünceye kadar yetinecek olan tiplerdendi. Ama bir gün Sementa farkında olmıyarak ona hayallerini yürürlüğe koyacak bir ip ucu verdi.

Soğuk alarak hastalanmıştı. Öksürüyordu. Akşam saat onda, doktordan gündüz aldığı reçeteyle ilâç almağa onu eczaneye gönderdi. Homer reçeteyi dikkatle okudu. Kodein de vardı bu reçetede. Artık neyin ne etkide bulunacağını ezbere biliyordu. Eczaneden döndüğünde, kodein tüpünü boşaltmış, içini aspirinle doldurmuştu. Evet, kodein diğer ilâçlarla az miktarda alınırsa iyi edici etkiye sahipti ama bir tüp birden bir fincan sütlü kakaoda ezilirse çok kötüydü.

Sementa iik hap yuttu, sonra:

— Haydi sütlü kahvemi hazırla Homer, dedi.

Heyecanla mutfağa yöneldi Homer. Isıttığı süte hapları attı. Ama bir türlü erimiyordu haplar. Onları döğmesi gerekti, bunaysa vakti yoktu. Sütü ateşten indirdikten sonra bir süre daha kalınca bir tahta kaşıkla onları ezdi.

— Neredesin Homer? Nerede kakaom? Budala, rüyayamı daldın yoksa?

— Bir dakika Sementa, şimdi getiriyorum.

Hapları iyice ezdiğine kanı getirdikten sonra, elinde fincan Sementa'nın bulunduğu odaya girdi. Sementa her zamanki gibi ilkin fincan tabağına kakaoyu döktü ve yere, kedisi Jülidenin yiyeceği bir köşeye bıraktı. Kedi dilini ona dokunduktan sonra, derhal büyük bir iştahla içmeğe başladı.

— Budala! Halâ bir şey yapmasını beceremiyorsun... Bu kakao soğuk. Benim ne kadar sıcak sevdiğimi bilmiyormusun... Çabuk git bunu ısıt.

Homer kakao fincanını alarak mutfağa gitti. Cezveye boşalttı, yeniden ısıtarak onu Semanta'ya getirdi.

Sementa fincanı aldı. Ama, o ne? Julide bir iki titreyişten sonra boğuk bir hırlayış ve taş gibi sertleşerek hareketsiz kaldı. Süt, kedinin istediği ılıklıkta olduğu için onu hemen içmişti. Hapları ezmek için oyalanmıştı Homer, bu nedenden, sütü Sementa'dan önce içmiş ve ölmüştü kedi!

Sementa bir yudum bile içmediği kakaosunu masanın üzerine bıraktı. Bir an neye uğradığını anlıyamadı. Sonra, onun öldüğünü anlayınca hayvanı kucağına alarak deli gibi öpmeğe ve ağlamağa başladı.

— Başına bir şeyler geleceğini biliyordum zaten, diye söyleniyordu, hıçkırıkları arasında. Bu gün bahçede komşulardan birinin atmış olduğu acaip bir şeyler yerken görmüştüm onu. Hasta olduğumdan derhal baytara götüremedim... Oh sevgili Julide, senin anın üzerine ben de bundan sonra en sevdiğim sütlü kakaomu bile bütün yaşamım boyunca içmiyeceğim.

Masa üzerine bırakmış olduğu kakao fincanını kaptığı gibi camı açarak bahçeye fırlattı. Ağladı, ağladı. Sonra, kucağındaki kediyi yavaşça yere bıraktı ve ilk defa olarak alçak sesle:

— Homer, dedi, Homer. Julide öldüğüne göre... bundan sonra, seni seveceğim.

— Ama... ama sen beni sevemezsinki...

— Sus. Severim. İstediğimi pekâlâ da severim. Benim küçük Homer'im.

Kulaklarına inanamıyordu Homer. Kendini bildi bileli ilk defa olarak ona (budala) demeden konuşmuştu Sementa. Vede benim küçük Homerim demişti. Bu cümle içini ısıttı. Sevgiye hasret yüreği, sevinçle atmağa başladı. Bu sevinç tik takları, bir süredir kurduğu hayalleri iskambilden yapılan şatolar gibi yıkıverdi bir anda.

Çeviren: Süheylâ AYKUT

MİLLETLER GÜLÜYOR

HİZMETÇİ

Madam, yeni gelen hizmetçiye:

— İyi hal kâğıtlarınız beni tatmin etmedi madmazel, dedi.

— Beni de madam, diye kız cevap verdi. Ama ancak bu kadarını temin edebildim!

SÜRPRİZ

Bir adam, arkadaşına:

— Yarın karımın doğum günü, dedi.

— Ona ne hediye alacaksın? diye arkadaşı sordu.

— Bir bulaşık yıkama makinesi.

— Güzel bir sürpriz olacak bu ona.

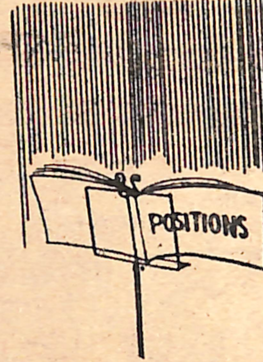
— Evet öyle. Zira bir kürk manto bekliyordu!

DOĞUM

İki erkek, doğum evinin kapısında asık suratla dolaşıyorlardı. Biri:

— Siz şu şansa bakın, dedi. Tam yıllık iznimde karım doğuruyor...

— Ben de çok şanssızım, diye diğeri cevap verdi, benim karım da tam balayına çıkacağımız sırada doğum sancıları çekmeğe başlayınca, balayını yarıda kesip doğum evine gelmek zorunda kaldık!

Yazısız

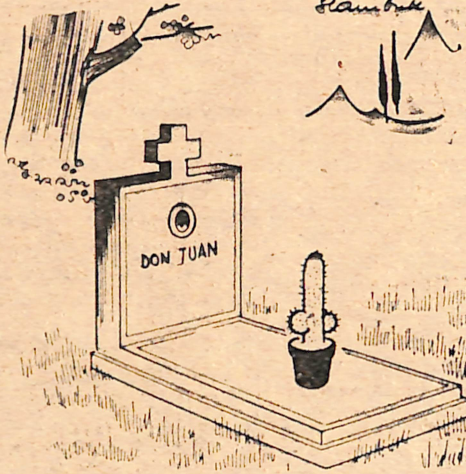
SEN DE Mİ?

Bir delikanlı, iş arkadaşlarından birine anlatıyordu.

— Dün akşam, şu yeni daktilo kız ile beraber çıktık. Önce bir lokantaya götürdüm onu. Sonra bir gece kulübüne, daha sonra bir tiyatroya... Sonra yine bir dansinge giderek sabahın üçüne kadar dansettik. Onu evinin kapısına kadar götürdüm. Orada bana ne dedi biliyor musun?

— Hayır.

— Ya, demek sende daha önce onunla çıkmıştın!

Yazısız

İŞ İÇİN

Bir banliyödeki fabrika direktörü, münhal iş yeri için gelen istekli gence:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Münhal işi yeri için geldim, diye genç sıkılgan bir sesle cevap verdi.

— Ama, siz geçen hafta da aynı iş için gelmemiş miydiniz?

— Evet mösyö.

— Size, o işe göre çok gençsiniz cevabını vermemiş miydim?

— Evet mösyö. İşte bu nedenden bir hafta sonra yine geldim ya!

İKİ ARKADAŞ

Marius arkadaşı Oliver'e rastladı. Oliver'in bir gözü mosmordu.

— Kim gözünü bu hale soktu

— Pis herifin birile çatıştım biraz. Gözünün önüne getir sahneyi. Yumruklarımı sıktım ve ilerledim ok gibi...

— Ona iyi bir dayak attın mı?

— Atamadım. Beni yakalıyamadıki!

SON ARZU

İdam mahkûmu uyandırıldı. Saat sabahın beşidir.

— Son bir isteğiniz var mı? diye sordular.

— Bir kahve içmek istiyorum, dedi mahkûm.

— Olur. Kaç şekerli olsun?

— Yok şeker istemem. Ben zaten şeker hastasıyım, dokunur bana şeker!

İTHAF

Genç romancının son eseri büyük bir sükse yaratmıştı. Kitabının baş sahifesinde şu ithaf vardı: (Sevgili karıma. Kitabımı yazarken bir süre yanımdan ayrılarak bana büyük bir yardımda bulunmuş olduğu için, bütün minnetlerimle.)

REKLÂM

Ünlü bir artist bir araba kazası geçirmişti. Kaza önemsizdi ama bütün gazeteler ondan bahsediyordu. Bir aralık bir gazeteci ona yaklaşarak:

— Arabayı siz mi kullanıyordunuz? diye sordu.

— Hayır, dedi artist. Reklâm ajanım kullanıyordu!

ŞAHSÎ

Kadın, yanında uyuyan kocasını dürterek uyandırdı:

— Uyansana, eve hırsız girdi... Senin ceketinin ceplerini karıştırıyor...

Kocası mahmur mahmur:

— Beni rahat bırak ta git bu işi hırsızla aranızda halledin, dedi. Beni şahsına ait işlere karıştırma!

AŞK VE İŞ

Direktörün karşısına çıkan genç ve güzel figüran kız:

— Elime geçen para çok az, dedi. Bin franklık değerimde mi yok yani?

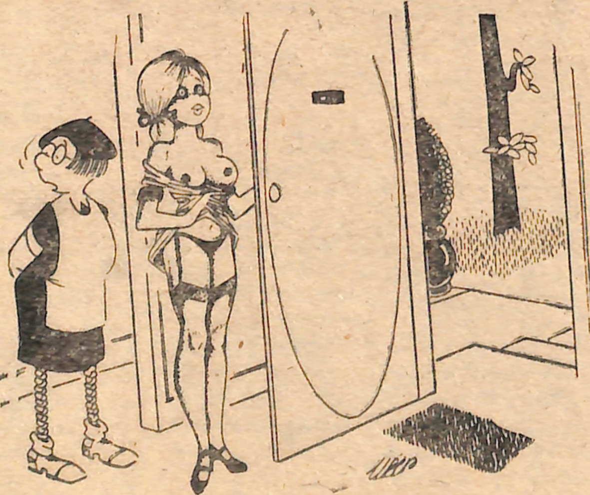
Kızı tepeden tırnağa süzen direktör:

— Su içinde bin frank edersiniz, cevabını verdi. Ama aşkla işi birbirine karıştırmıyalım. Önce rolünüzü bitirin, bin franklık iş için sonra gelin!

Yazısız

— Kocanız neden füze gibi yatağa girdi?!.

"EMEKLİLERE
İKRAMİYELERİ
KADAR
EV KREDİSİ"

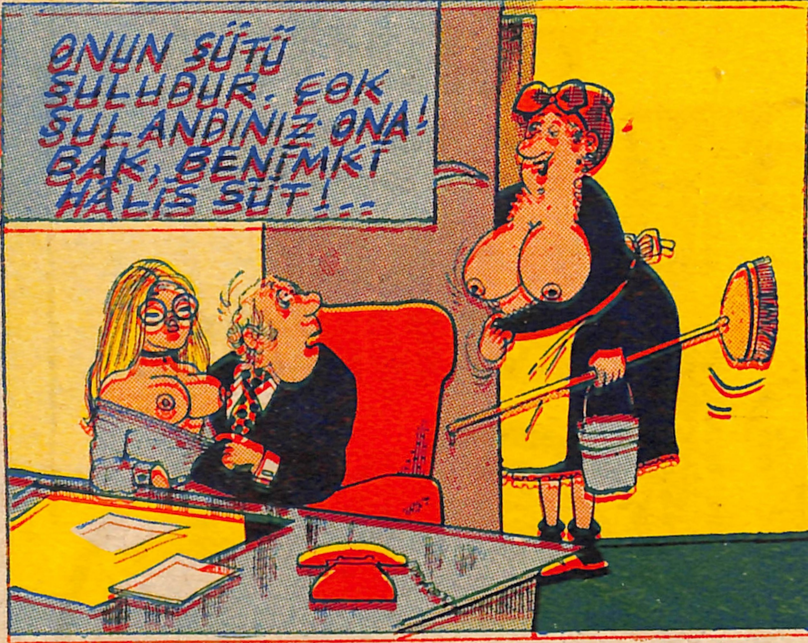
TÜRKİYE
EMLAK
KREDİ
BANKASI

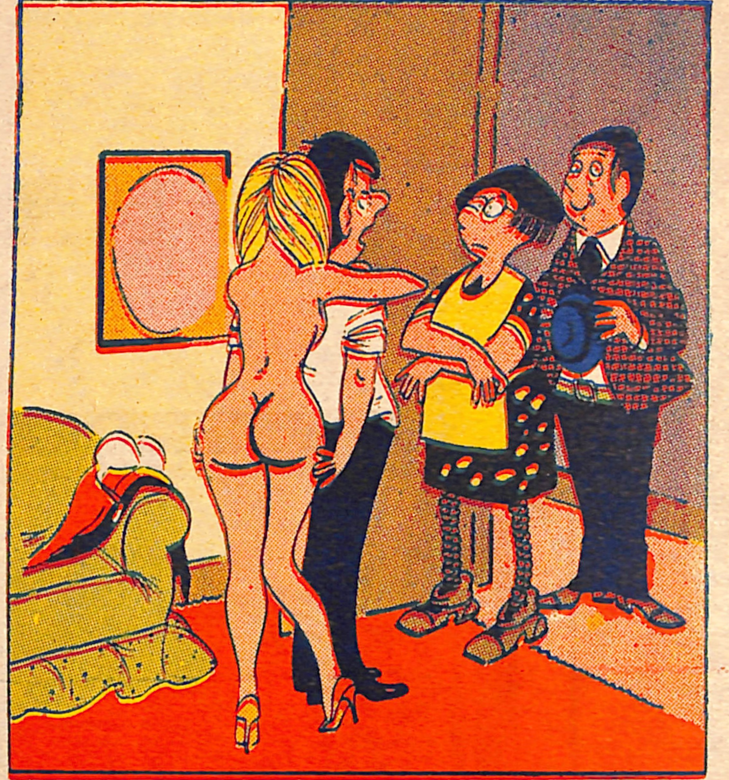

..şükürler
olsun!

Akbaba

- KARINIZI BİR ARTİSTE BENZETMİŞ. SANSÜR KOYMAĞA GELMİŞ!..

